ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 16ης Σεπτεμβρίου 1998 *

Στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95,

International Express Carriers Conference (IECC), επαγγελματική οργάνωση ελβετικού δικαίου με έδρα τη Γενεύη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον Éric Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισιού, και τον Jacques Derenne, δικηγόρο Βρυξελλών και Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης, αρχικώς, από τον Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και τη Rosemary Caudwell, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και, στη συνέχεια, από τη Rosemary Caudwell και τη Fabiola Mascardi, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, επικουρούμενες από τον Nicholas Forwood, QC, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενης,

στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95, από

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τη Stephanie Ridley, του Treasury Solicitor's Department, καθώς και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Nicholas Green, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

την **Deutsche Post AG**, εκπροσωπούμενη από τον Dirk Schroeder, δικηγόρο Κολωνίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Loesch και Wolter, 11, rue Goethe,

και

το **Post Office**, εκπροσωπούμενο από τον Ulick Bourke, solicitor of the Supreme Court of England and Wales, καθώς και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Stuart Isaacs, QC, και τη Sarah Moore, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Loesch και Wolter, 11, rue Goethe,

και, στην υπόθεση Τ-133/95, από

τη La Poste, εκπροσωπούμενη από τους Hervé Lehman και Sylvain Rieuneau, δικηγόρους Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Aloyse May, 31, Grand-rue,

παρεμβαίνοντες,

που έχουν ως αντικείμενο, κατ' ουσίαν, την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995, με τις οποίες η Επιτροπή απέρριψε οριστικά το τμήμα της καταγγελίας που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 13 Ιουλίου 1988 με την οποία κατήγγειλε την παρακράτηση από ορισμένους δημόσιους ταχυδρομικούς φορείς, βάσει του άρθρου 25 της συμβάσεως της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως, ταχυδρομείου που αποτέλεσε το αντικείμενο αναταχυδρομήσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Μαΐου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

Η International Express Carriers Conference (IECC) και η αναταχυδρόμηση

1 Η International Express Carriers Conference (στο εξής: IECC) είναι οργάνωση η οποία εκπροσωπεί τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες καταπείγοντος ταχυδρομείου. Τα μέλη της παρέχουν, μεταξύ άλλων, τις καλούμενες υπηρεσίες «αναταχυδρομήσεως», οι οποίες συνίστανται στη μεταφορά ταχυδρομικού υλικού προελεύσεως μιας χώρας Α προς το έδαφος μιας χώρας Β προκειμένου να κατατεθεί εκεί στον τοπικό δημόσιο ταχυδρομικό φορέα (στο εξής: ΔΤΦ), για να προωθηθεί τελικώς από αυτόν στο έδαφός του ή προς μια χώρα Α ή Γ.

2 Διακρίνονται συνήθως τρεις τύποι υπηρεσιών αναταχυδρομήσεως:

— η «αναταχυδρόμηση ΑΒΓ», η οποία αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία το ταχυδρομικό υλικό προελεύσεως μιας χώρας Α μεταφέρεται και εισάγεται από ιδιωτικές εταιρίες στο ταχυδρομικό σύστημα μιας χώρας Β, προκειμένου να διακινηθεί μέσω του κλασικού ταχυδρομικού συστήματος προς μια χώρα Γ, στην οποία κατοικεί ο τελικός παραλήπτης του σχετικού ταχυδρομικού υλικού·

— η «αναταχυδρόμηση ΑΒΒ», η οποία αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία το ταχυδρομικό υλικό προελεύσεως μιας χώρας Α μεταφέρεται και εισάγεται από ιδιωτικές εταιρίες στο ταχυδρομικό σύστημα μιας χώρας Β, προκειμένου να διακινηθεί προς τον τελικό παραλήπτη του ταχυδρομικού υλικού, ο οποίος κατοικεί στην ίδια αυτή χώρα Β·

— η «αναταχυδρόμηση ΑΒΑ», η οποία αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία το ταχυδρομικό υλικό προελεύσεως μιας χώρας Α μεταφέρεται και εισάγεται από ιδιωτικές εταιρίες στο ταχυδρομικό σύστημα μιας χώρας Β,

ιπροκειμένου να μεταφερθεί εκ νέου μέσω του κλασικού διεθνούς ταχυδρομικού συστήματος προς τη χώρα Α, στην οποία κατοικεί ο τελικός παραλήπτης του σχετικού ταχυδρομικού υλικού.

3 Στους τρεις αυτούς τύπους αναταχυδρομήσεως πρέπει να προστεθεί η καλούμενη «μη φυσική αναταχυδρόμηση». Ο εν λόγω τύπος αναταχυδρομήσεως αντιστοιχεί στην περίπτωση κατά την οποία πληροφοριακά στοιχεία προελεύσεως μιας χώρας Α μεταβιβάζονται ηλεκτρονικώς σε μια χώρα Β, όπου τυπώνονται, ως έχουν ή κατόπιν μετατροπής, σε χαρτί και, στη συνέχεια, μεταφέρονται και εισάγονται στο ταχυδρομικό σύστημα της χώρας Β ή μιας χώρας Γ, προκειμένου να διακινηθούν μέσω του κλασικού διεθνούς ταχυδρομικού συστήματος προς μια χώρα Α, Β ή Γ, στην οποία κατοικεί ο τελικός παραλήπτης του σχετικού ταχυδρομικού υλικού.

Τα καταληκτικά τέλη και η σύμβαση της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως

4 Η σύμβαση της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως (στο εξής: ΠΤΕ), η οποία συνήφθη στις 10 Ιουλίου 1964 στο πλαίσιο του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, σύμβαση στην οποία προσχώρησαν όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, συνιστά το πλαίσιο των σχέσεων μεταξύ των ταχυδρομικών υπηρεσιών όλου του κόσμου. Στο πλαίσιο ακριβώς αυτό συστήθηκε η Ευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη των Διοικήσεων των Ταχυδρομείων και Τηλεπικοινωνιών (Conférence européenne des administration des postes et télécommunications, στο εξής: CEPT), στην οποία ανήκουν όλες οι ευρωπαϊκές ταχυδρομικές υπηρεσίες τις οποίες αφορά η καταγγελία της προσφεύγουσας.

5 Στα ταχυδρομικά συστήματα, η διαλογή του «εισερχομένου» ταχυδρομείου και η διανομή του στους τελικούς παραλήπτες συνεπάγονται σημαντικές δαπάνες για τους ΔΤΦ. Για τον λόγο αυτό, τα μέλη της ΠΤΕ υιοθέτησαν το 1969 ένα σύστημα σταθερού συντελεστή προς συμψηφισμό ανάλογα με τον τύπο της αλληλογραφίας, επονομαζόμενο «καταληκτικά τέλη», αναιρώντας έτσι μια αρχή που ίσχυε από της ιδρύσεως της ΠΤΕ, δυνάμει της οποίας κάθε ΔΤΦ αναλάμβανε τις σχετικές με τη διαλογή και τη διανομή του εισερχομένου ταχυδρομείου δαπάνες χωρίς να τις χρεώνει στους ΔΤΦ των χωρών προελεύσεως του ταχυδρομείου. Η οικονομική αξία της υπηρεσίας διανομής που παρέχουν οι διάφορες ταχυδρομικές υπηρεσίες, η διάρθρωση των δαπανών των υπηρεσιών

αυτών και τα έξοδα που χρεώνονται στους πελάτες ήταν δυνατόν να διαφέρουν ουσιωδώς μεταξύ τους. Η διαφορά μεταξύ των επιβαλλομένων για την αποστολή του εθνικού και του διεθνούς ταχυδρομείου τιμών εντός των διαφόρων κρατών μελών και η σημασία του επιπέδου των «καταληκτικών τελών» σε σχέση με τις εν λόγω διαφορετικές τιμές που ισχύουν σε εθνικό επίπεδο συνιστούν καθοριστικά στοιχεία, τα οποία προκαλούν το φαινόμενο της αναταχυδρομήσεως. Οι φορείς της αναταχυδρομήσεως αποβλέπουν, πράγματι, μεταξύ άλλων, στην άντληση οφέλους από τις εν λόγω διαφορές τιμής προτείνοντας στις εμπορικές εταιρίες να μεταφέρουν το ταχυδρομείο τους προς τους ΔΤΦ που προσφέρουν την καλύτερη σχέση ποιότητας/τιμών προς ορισμένο προορισμό.

6 Το άρθρο 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ του 1984, το οποίο κατέστη το άρθρο 25 της συμβάσεως της ΠΤΕ του 1989, προβλέπει τα εξής:

«1. Μια χώρα μέλος δεν δεσμεύεται να προωθήσει ή να παραδώσει στον παραλήπτη αντικείμενα επιστολικού ταχυδρομείου, τα οποία αποστολείς εγκατεστημένοι στην επικράτειά της ταχυδρομούν ή αναθέτουν προς ταχυδρόμηση σε ξένη χώρα με στόχο να επωφεληθούν από τα χαμηλότερα τέλη που ισχύουν εκεί. Το ίδιο ισχύει για τα αντικείμενα που ταχυδρομούνται σε μεγάλες ποσότητες, ανεξάρτητα από το αν οι ταχυδρομήσεις αυτές γίνονται αποσκοπώντας σε όφελος από χαμηλότερα τέλη.

2. Η παράγραφος 1 ισχύει αδιακρίτως, τόσο για αλληλογραφία που έχει ετοιμαστεί στη χώρα εγκατάστασης του αποστολέα και που στη συνέχεια μεταφέρεται πέρα από τα σύνορα, όσο και σε αλληλογραφία που έχει ετοιμαστεί σε ξένη χώρα.

3. Η σχετική υπηρεσία μπορεί είτε να επιστρέψει τα αντικείμενα στον τόπο προέλευσης ή να χρεώσει ταχυδρομικό τέλος για τα αντικείμενα στο ύψος των εσωτερικών της τιμολογίων. Εάν ο αποστολέας αρνηθεί να καταβάλει το κόμιστρο, τα αντικείμενα μπορούν να διατεθούν σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία της σχετικής υπηρεσίας.

4. Το κράτος μέλος δεν δεσμεύεται σε αποδοχή, προώθηση ή διανομή στους παραλήπτες αντικειμένων επιστολικού ταχυδρομείου που οι αποστολείς ταχυδρομούν ή αναθέτουν προς ταχυδρόμηση σε μεγάλες ποσότητες σε άλλη χώρα

από τη χώρα εγκατάστασής τους. Η σχετική υπηρεσία μπορεί να επιστρέφει τα αντικείμενα αυτά στον τόπο προέλευσής τους ή να τα επιστρέφει στους αποστολείς χωρίς επανακαταβολή του καταβεβλημένου τέλους.»

Η καταγγελία της IECC και η συμφωνία CEPT του 1987

7 Στις 13 Ιουλίου 1988, η IECC υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Κατ' ουσίαν, η καταγγέλλουσα ισχυρίστηκε, πρώτον, ότι ορισμένοι ΔΤΦ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και τρίτων χωρών είχαν συνάψει τον Οκτώβριο του 1987, στη Βέρνη, συμφωνία καθορισμού των τιμών αφορώσα τα καταληκτικά τέλη (στο εξής: συμφωνία CEPT) και, δεύτερον, ότι ορισμένοι ΔΤΦ προσπαθούσαν να εφαρμόσουν μια συμφωνία κατανομής των αγορών, στηριζόμενη στο άρθρο 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ, για να αρνηθούν τη διανομή της αλληλογραφίας που ταχυδρομήθηκε από πελάτη σε ΔΤΦ χώρας άλλης από εκείνη στην οποία κατοικεί.

8 Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι, στις 17 Ιανουαρίου 1995, δεκατέσσερις ΔΤΦ, εκ των οποίων δώδεκα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, προκειμένου να αντικαταστήσουν τη συμφωνία CEPT του 1987, υπέγραψαν προκαταρκτική συμφωνία περί των καταληκτικών τελών. Η συμφωνία αυτή, επονομαζόμενη «συμφωνία REIMS» (σύστημα αμοιβής για τις παραδόσεις του διασυνοριακού ταχυδρομείου μεταξύ δημοσίων φορέων εκμεταλλεύσεως των ταχυδρομικών υπηρεσιών που υποχρεούνται να διασφαλίσουν καθολική υπηρεσία), προβλέπει, κατ' ουσίαν, ένα σύστημα στο πλαίσιο του οποίου η ταχυδρομική υπηρεσία του κράτους παραλαβής θα εφαρμόζει στην ταχυδρομική υπηρεσία του κράτους αποστολής σταθερό συντελεστή του εσωτερικού της τιμολογίου για κάθε ταχυδρομείο που παραλαμβάνει. Το κατά το μάλλον ή ήττον οριστικό κείμενο της συμφωνίας αυτής υπογράφηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1995 και κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 19 Ιανουαρίου 1996 (ΕΕ 1996, C 42, σ. 7).

9 Το πρώτο τμήμα της καταγγελίας της IECC αφορούσε την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ στη συμφωνία CEPT.

10 Στο δεύτερο τμήμα της καταγγελίας της, η IECC προσήψε σε ορισμένους ΔΤΦ ότι εφαρμόζουν σύστημα το οποίο αποσκοπεί στην κατανομή των εθνικών ταχυδρομικών αγορών βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ. Η IECC ισχυρίσθηκε ότι ο βρετανικός, ο γερμανικός και ο γαλλικός ΔΤΦ (στο εξής, αντιστοίχως: Post Office, Deutsche Post και La Poste) επιχείρησαν, άλλωστε, να αποτρέψουν εμπορικές εταιρίες από τη χρήση των υπηρεσιών ιδιωτικών φορέων εκμεταλλεύσεως της αναταχυδρομήσεως, όπως τα μέλη της IECC, ή προσπάθησαν να αποτρέψουν άλλους ΔΤΦ από τη συνεργασία με τους εν λόγω ιδιωτικούς φορείς εκμεταλλεύσεως, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από έγγραφο που απηύθυνε τον Ιανουάριο του 1987 το Post Office σε διαφόρους ΔΤΦ, ένας εκ των οποίων ανήκει στην Κοινότητα.

11 Ομοίως, η IECC ισχυρίστηκε ότι, την άνοιξη του 1988, η Deutsche Post προσπάθησε να αποθαρρύνει την αναταχυδρόμηση, υπενθυμίζοντας στους Γερμανούς χρήστες της υπηρεσίας αυτής την ύπαρξη του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ και παρακρατώντας ή επιστρέφοντας διεθνές εισερχόμενο ταχυδρομείο, του οποίου οι παραλήπτες ήσαν εγκατεστημένοι στη Γερμανία.

12 Κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, η IECC της απηύθυνε, στις 2 Ιουνίου 1989, πρόσθετο υπόμνημα σχετικά με το άρθρο 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ και, ειδικότερα, με το πρόβλημα της αναταχυδρομήσεως τύπου ABA.

13 Επιπλέον, η IECC παρέσχε τον Οκτώβριο του 1989 πληροφοριακά στοιχεία της εταιρίας TNT Skypac όσον αφορά την παρακράτηση από τη La Poste του ταχυδρομείου με προορισμό την Αφρική.

Η αντιμετώπιση της καταγγελίας από την Επιτροπή

14 Οι ΔΤΦ τους οποίους παραθέτει η προσφεύγουσα στην καταγγελία της κατέθεσαν τις απαντήσεις στις ερωτήσεις της Επιτροπής τον Νοέμβριο του 1988. Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ του Ιουνίου 1989 και Φεβρουαρίου 1991,

αντηλλάγη ογκώδης αλληλογραφία μεταξύ, αφενός, της IECC και, αφετέρου, διαφόρων υπαλλήλων της γενικής διευθύνσεως ανταγωνισμού (ΓΔ IV), καθώς και των γραφείων των μελών της Επιτροπής Bangemann και Brittan.

15 Τον Απρίλιο του 1989, το Post Office διαβεβαίωσε την Επιτροπή ότι το ίδιο δεν είχε κάνει χρήση των εξουσιών που παρέχει το άρθρο 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ και ούτε είχε την πρόθεση να το πράξει στο μέλλον. Τον Ιούνιο του 1989, η Deutsche Post πληροφόρησε την Επιτροπή ότι ήταν διατεθειμένη να παραιτηθεί από την εφαρμογή της διατάξεως αυτής και, τον Οκτώβριο του 1989, ανέφερε ότι δεν την εφάρμοζε πλέον.

16 Στις 18 Απριλίου 1991 η Επιτροπή πληροφόρησε την IECC ότι «είχε αποφασίσει να κινήσει διαδικασία δυνάμει των διατάξεων του κανονισμού 17 (...) βάσει των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης ΕΚ».

17 Στις 7 Απριλίου 1993 η Επιτροπή πληροφόρησε την IECC ότι είχε εκδώσει ανακοίνωση των αιτιάσεων στις 5 Απριλίου 1993 και ότι η εν λόγω ανακοίνωση επρόκειτο να κοινοποιηθεί στους οικείους ΔΤΦ.

18 Στις 13 Ιουλίου 1994 η Επιτροπή απηύθυνε έγγραφο στην IECC με το οποίο δήλωσε τα εξής: «Ανησυχώ εντούτοις από τον αυξανόμενο αριθμό περιστατικών κατά τα οποία ταχυδρομείο το οποίο δημιουργήθηκε από φυσικής απόψεως στις Κάτω Χώρες, για παράδειγμα, για να αποσταλεί σε Γερμανούς πελάτες, παρακρατήθηκε και δηλώθηκε ως "μη φυσική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ" από την ταχυδρομική υπηρεσία της [Deutsche Post (...)]».

19 Στις 26 Ιουλίου 1994 η IECC κάλεσε την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 175 της Συνθήκης, να της απευθύνει επιστολή, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63), στην περίπτωση κατά την οποία θα έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία η έκδοση αποφάσεως απαγορεύσεως έναντι των ΔΤΦ.

20 Στις 23 Σεπτεμβρίου 1994 η Επιτροπή απηύθυνε έγγραφο στην IECC, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, όσον αφορά το σχετικό με τη συμφωνία CEPT τμήμα της καταγγελίας. Όσον αφορά την παρακράτηση αναταχυδρομηθέντος μη φυσικού ταχυδρομείου ABA, η Επιτροπή ανέφερε ότι «θεωρεί ότι η συμπεριφορά αυτή είναι πολύ σοβαρή και έχει την πρόθεση να θέσει τέρμα στις εν λόγω καταχρήσεις».

21 Στις 23 Νοεμβρίου 1994 η IECC κάλεσε την Επιτροπή να λάβει θέση, υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, ως προς το σύνολο της καταγγελίας της. Ζήτησε επίσης να της επιτραπεί η πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως.

22 Στις 15 Φεβρουαρίου 1995, επειδή θεώρησε ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει θέση υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, η IECC άσκησε προσφυγή κατά παραλείψεως, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-28/95.

23 Στις 17 Φεβρουαρίου 1995 η Επιτροπή απηύθυνε στην IECC, αφενός, την απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας της όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης στη συμφωνία CEPT και, αφετέρου, έγγραφο, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, με το οποίο την ενημέρωσε ως προς τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσε να δεχθεί το αίτημά της σχετικά με την παρακράτηση του ταχυδρομείου βάσει του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ.

24 Στις 22 Φεβρουαρίου 1995 η IECC κοινοποίησε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της σχετικά με το τελευταίο αυτό έγγραφο. Παρατηρεί, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Καθόσον γνωρίζει η IECC, όλα τα παραδείγμα περιορισμών τα οποία παρέθεσε συνιστούσαν εφαρμογές του άρθρου 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ κατά της αναταχυδρομήσεως ΑΒΓ. Εφόσον το από 17 Φεβρουαρίου έγγραφό σας ουδόλως μνημονεύει τους περιορισμούς της αναταχυδρομήσεως ΑΒΓ, η IECC δεν μπορεί να θεωρήσει ότι πρόκειται για επαρκή δικαιολογία απορρίψεως της καταγγελίας της.»

25 Στις 6 Απριλίου 1995 η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα απόφαση σχετικά με το δεύτερο τμήμα της καταγγελίας της, με την οποία εξέθεσε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«4. Οι παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στη συνέχεια από τον δικηγόρο σας (...), στις 22 Φεβρουαρίου 1995, δεν περιλαμβάνουν κανένα επιχείρημα, για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω, ικανό να δικαιολογήσει μια αλλαγή στάσεως της Επιτροπής. Το παρόν έγγραφο σκοπεί να σας ενημερώσει για την οριστική απόφαση της Επιτροπής όσον αφορά τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στην καταγγελία σας σχετικά με την παρακράτηση ταχυδρομείου βάσει του άρθρου [23] της συμβάσεως της ΠΤΕ.

5. Συνοπτικώς, το έγγραφο που σας απηύθυνε η Επιτροπή στις 17 Φεβρουαρίου 1995, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, όρισε τέσσερις κατηγορίες ταχυδρομικών αντικειμένων που παρακρατήθηκαν βάσει της συμβάσεως της ΠΤΕ, ήτοι τη φυσική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, τη φυσική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ μη εμπορικού ή ιδιωτικού χαρακτήρα, την καλούμενη "μη φυσική" αναταχυδρόμηση ΑΒΑ (...) και το σύνηθες διασυνοριακό ταχυδρομείο (...).

6. Όσον αφορά τη φυσική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, η Επιτροπή φρονεί ότι, στο μέτρο που η συλλογή του ταχυδρομείου για εμπορικούς σκοπούς από κατοίκους της χώρας Β προκειμένου να αναταχυδρομηθεί εντός της χώρας Α με τελικό προορισμό τη χώρα Β συνιστά καταστρατήγηση του εθνικού μονοπωλίου εσωτερικής διανομής του ταχυδρομείου, μονοπωλίου προβλεπομένου από τη νομοθεσία της χώρας Β, η παρακράτηση του ταχυδρομείου αυτού κατά την επιστροφή του εντός της χώρας Β μπορεί να θεωρηθεί ως νόμιμη πράξη υπό τις παρούσες συνθήκες και δεν συνιστά, επομένως, καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως υπό την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ. [(...) Η Επιτροπή (...)] επισήμανε ειδικά ότι η καταστρατήγηση αυτή του εθνικού μονοπωλίου "κατέστη επικερδής λόγω των μη εναρμονισμένων επί του παρόντος επιπέδων των καταληκτικών εξόδων" και ότι για τον λόγο ακριβώς αυτόν είναι δυνατόν να δικαιολογηθεί η παροχή ορισμένης προστασίας στο στάδιο αυτό. (...)

7. Προκειμένου περί της παρακρατήσεως της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της καλούμενης "μη φυσικής" αναταχυ-

δρομήσεως και του διασυνοριακού ταχυδρομείου, η Επιτροπή φρονεί ότι, εφόσον τα μέλη της IECC δεν εμπλέκονται στις δραστηριότητες που αφορούν αυτόν τον τύπο ταχυδρομείου, δεν θίγονται ως προς τις εμπορικές τους δραστηριότητες από την παρακράτηση του ταχυδρομείου αυτού και δεν έχουν, επομένως, κανένα έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, να υποβάλουν στην Επιτροπή καταγγελία για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού.

(...) Κατά την Επιτροπή (...), η καλούμενη "μη φυσική" αναταχυδρόμηση διεξάγεται κατά το ακόλουθο σχήμα: μια πολυεθνική εταιρία, για παράδειγμα μια τράπεζα, (...) δημιουργεί κεντρική υποδομή εκτυπώσεως και αποστολής εντός ορισμένου κράτους μέλους Α· αποστέλλονται ηλεκτρονικώς πληροφοριακά στοιχεία, προελεύσεως όλων των θυγατρικών και υποκαταστημάτων της τράπεζας, με προορισμό την κεντρική υπηρεσία, όπου τα εν λόγω πληροφοριακά στοιχεία μετατρέπονται σε φυσικό ταχυδρομείο, υπό τη μορφή, για παράδειγμα, αποκομμάτων τραπεζικού λογαριασμού, τα οποία ετοιμάζονται στη συνέχεια για την καταβολή του σχετικού ταχυδρομικού τέλους και την ταχυδρόμηση στον τοπικό ταχυδρομικό φορέα (...).

(...) Φρονούμε ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει πώς τα μέλη της IECC θα μπορούσαν να εμπλακούν στον εν λόγω τύπο διακανονισμού (...).

8. Εν όψει των προηγουμένων σκέψεων, σας πληροφορώ ότι η από 13 Ιουλίου 1988 αίτησή σας, στηριζόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62, καθόσον αφορά την παρακράτηση της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της "μη φυσικής" αναταχυδρομήσεως και του συνήθους διασυνοριακού ταχυδρομείου, απορρίπτεται.»

26 Στις 12 Απριλίου 1995, η Επιτροπή απηύθυνε στην IECC έγγραφο, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού στην παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ. Η IECC απήντησε στο έγγραφο αυτό στις 9 Ιουνίου 1995.

27 Στις 14 Αυγούστου 1995 η Επιτροπή εξέδωσε οριστική απόφαση σχετικά με την παρεμπόδιση από ορισμένους ΔΤΦ της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ, στην οποία εκτίθενται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«(Α) Παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ

3. (...) ελάβατε έγγραφο, που έφερε ημερομηνία 6 Απριλίου 1995, (...) το οποίο εξέθετε ότι το τμήμα της καταγγελίας σας σχετικά με την παρακράτηση της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της "μη φυσικής" αναταχυδρομήσεως και του συνήθους διασυνοριακού ταχυδρομείου, είχε απορριφθεί (...).

(Β) Παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ

6. Το από 9 Ιουνίου 1995 έγγραφο της IECC δηλώνει ότι i) η Επιτροπή δεν είναι πλέον αρμόδια να λάβει νέα απόφαση επί του ζητήματος αυτού και ότι ii) ακόμη και αν η Επιτροπή ήταν αρμόδια, η απόρριψη του εν λόγω τμήματος της καταγγελίας (...) δεν ήταν ενδεδειγμένη για πολλούς λόγους.

(...)

11. Στις 21 Απριλίου 1989, το Post Office παρέσχε διαβεβαιώσεις στην Επιτροπή υπό την έννοια ότι δεν είχε κάνει το ίδιο χρήση των εξουσιών που απορρέουν από το άρθρο 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ, ούτε είχε άλλωστε είχε την πρόθεση να το πράξει στο μέλλον. Ομοίως, ο οργανισμός που ονομαζόταν τότε Bundespost Postdienst πληροφόρησε την Επιτροπή, στις 10 Οκτωβρίου 1989, ότι δεν εφάρμοζε πλέον το άρθρο 23, παράγραφος 4, στην αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ μεταξύ κρατών μελών. (...)

13. Καίτοι είναι αληθές ότι η Επιτροπή μπορεί να εκδώσει ρητή απόφαση περί απαγορεύσεως όσον αφορά περιοριστική του ανταγωνισμού συμπεριφορά η οποία έχει εν τω μεταξύ λήξει, δεν είναι υποχρεωμένη να το πράξει και αποφασίζει ως προς τη σκοπιμότητα ενός τέτοιου μέτρου εν όψει των ειδικών συνθηκών της υπό κρίση υποθέσεως. Εν προκειμένω, ουδεμία απόδειξη υφίσταται ότι οι δύο ταχυδρομικοί φορείς τους οποίους αφορά η καταγγελία της IECC του 1988 (...) δεν τήρησαν τη δέσμευση που έκαστος εξ αυτών ανέλαβε έναντι της Επιτροπής το 1989, να μην επικαλείται το άρθρο 23, παράγραφος 4, για την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ (...).

14.5. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η απλή ύπαρξη του άρθρου 23/25 της ΠΤΕ δεν είναι κατ' ανάγκη αντίθετη προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού: μόνη η χρήση των δυνατοτήτων δράσεως που παρέχει το άρθρο 23/25 μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις — δηλαδή μεταξύ κρατών μελών — να αποτελέσει παράβαση των κανόνων αυτών. (...)

15. Η αίτηση της IECC με αντικείμενο την επιβολή αυστηρών κυρώσεων στις ταχυδρομικές υπηρεσίες προκειμένου να τερματίσουν τις παραβάσεις των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού βρίσκεται σε δυσαρμονία με την αδυναμία της IECC να αποδείξει ότι οι παραβάσεις συνεχίζονται ή ότι υφίσταται πραγματικός κίνδυνος επαναλήψεώς τους.

(...)

18. (...) Η La Poste απήντησε στις 24 Οκτωβρίου 1990 επαναλαμβάνοντας ότι θεωρούσε ότι η (...) εφαρμογή του άρθρου 23 της ΠΤΕ ήταν νόμιμη από πλευράς του δικαίου του ανταγωνισμού. Το περιστατικό αντιμετωπίστηκε στη συνέχεια με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, ενώ η La Poste ενέμεινε στην άποψή της ότι το περιστατικό δεν ήταν ασυμβίβαστο προς το δίκαιο του ανταγωνισμού.

19. Υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, εν όψει του μεμονωμένου χαρακτήρα του περιστατικού και ελλείψει αποδείξεως περί ανανεώσεως μιας τέτοιας συμπεριφοράς, η Επιτροπή κρίνει ότι δεν είναι ανάγκη να λάβει απόφαση περί απαγορεύσεως σε βάρος της La Poste.»

Διαδικασία

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Ιουνίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης με αντικείμενο την ακύρωση της από 6 Απριλίου 1995 αποφάσεως. Η υπόθεση αυτή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-133/95.

29 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Οκτωβρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, με αντικείμενο την ακύρωση της από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεως. Η υπόθεση αυτή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-204/95.

30 Με διατάξεις της 6ης Φεβρουαρίου 1996, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, του Post Office, της La Poste και της Deutsche Post υπέρ της Επιτροπής, στην υπόθεση Τ-133/95.

31 Με διατάξεις της 13ης Μαΐου 1996, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την παρέμβαση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, του Post Office, της La Poste και της Deutsche Post υπέρ της Επιτροπής, στην υπόθεση Τ-204/95.

32 Στις 7 Αυγούστου 1996 η La Poste ζήτησε την ανάκληση της παρεμβάσεώς της στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-204/95. Με διάταξη της 26ης Νοεμβρίου 1996, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την ανάκληση της παρεμβάσεως της La Poste στην υπόθεση Τ-204/95.

33 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε ορισμένους διαδίκους να προσκομίσουν έγγραφα και να απαντήσουν σε ερωτήσεις είτε εγγράφως είτε προφορικώς κατά τη συνεδρίαση. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς τις προσκλήσεις αυτές.

34 Σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-28/95, Τ-110/95, Τ-133/95 και Τ-204/95, οι οποίες εισήχθησαν από την ίδια προσφεύγουσα και είναι συναφείς ως προς το αντικείμενό τους, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας με διάταξη του προέδρου του τρίτου πενταμελούς τμήματος της 12ης Μαρτίου 1997.

35 Οι αγορεύσεις των διαδίκων και οι απαντήσεις τους στις ερωτήσεις που υπέβαλε το Πρωτοδικείο ακούστηκαν κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαΐου 1997.

36 Σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους, διέταξε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-133/95 και Τ-204/95 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

37 Στις 26 Σεπτεμβρίου 1997 η προσφεύγουσα ζήτησε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας. Η Επιτροπή, το Post Office και η La Poste και η Deutsche Post γνωστοποίησαν, κατόπιν προσκλήσεως του Πρωτοδικείου, ότι φρονούσαν ότι παρείλκε η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Στις 26 Φεβρουαρίου 1998 η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, εν όψει των προσκομισθέντων από την προσφεύγουσα

εγγράφων παρέλκει η αποδοχή των αιτημάτων αυτών. Πράγματι, τα νέα στοιχεία που επικαλείται η προσφεύγουσα προς στήριξη των αιτημάτων αυτών είτε δεν περιλαμβάνουν κανένα στοιχείο αποφασιστικό για την κατάληξη της επίμαχης διαφοράς, είτε αποδεικνύουν απλώς την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών προδήλως μεταγενεστέρων της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία δεν μπορούν, κατά συνέπεια, να επηρεάσουν το κύρος της εν λόγω αποφάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

Υπόθεση T-133/95

38 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την από 6 Απριλίου 1995 απόφαση της Επιτροπής·

— να διατάξει οποιοδήποτε άλλο κατά την κρίση του κατάλληλο μέτρο για να υποχρεώσει την Επιτροπή να συμμορφωθεί προς το άρθρο 176 της Συνθήκης·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

39 Με τις παρατηρήσεις της επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει απαράδεκτο το υπόμνημα παρεμβάσεως του Post Office·

— να καταδικάσει τους παρεμβαίνοντες στα δικαστικά έξοδα σχετικά με τις παρατηρήσεις επί των παρεμβάσεων·

— να διατάξει την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων.

40 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

41 Η Deutsche Post ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα έξοδα της παρεμβάσεώς της.

42 Η La Poste ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα έξοδα της παρεμβάσεώς της.

43 Το Ηνωμένο Βασίλειο και το Post Office ζητούν την απόρριψη της προσφυγής.

44 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει ανυπόστατο το από 14 Αυγούστου 1995 έγγραφο της Επιτροπής·

— επικουρικώς, να ακυρώσει την από 14 Αυγούστου 1995 απόφαση της Επιτροπής και να διατάξει οποιοδήποτε άλλο κατά την κρίση του κατάλληλο μέτρο για να υποχρεώσει την Επιτροπή να συμμορφωθεί προς το άρθρο 176 της Συνθήκης·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

45 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί, επιπλέον, από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει ανυπόστατο το από 12 Απριλίου 1995 έγγραφο της Επιτροπής·

— να διατάξει την Επιτροπή, σύμφωνα με τα άρθρα 64 και/ή 65 του Κανονισμού Διαδικασίας, να προσκομίσει, πριν από την προφορική διαδικασία, ορισμένα έγγραφα τα οποία επικαλείται με την απόφασή της, ή εν πάση περιπτώσει, στην περίπτωση κατά την οποία γίνεται επίκληση του εμπιστευτικού χαρακτήρα τους, να παράσχει στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να εξετάσει τα έγγραφα αυτά.

46 Με τις παρατηρήσεις της επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως, η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει απαράδεκτο το υπόμνημα παρεμβάσεως του Post Office·

— να καταδικάσει τους παρεμβαίνοντες στα έξοδα σχετικά με τις παρατηρήσεις επί των παρεμβάσεων·

— να διατάξει την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων.

47 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

48 Η Deutsche Post ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των δικών της εξόδων.

49 Το Post Office και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας ζητούν την απόρριψη της προσφυγής.

Επί του παραδεκτού των υπομνημάτων παρεμβάσεως του Post Office

50 Κατά την προσφεύγουσα, τα υπομνήματα παρεμβάσεως του Post Office στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95 δεν συνάδουν προς το άρθρο 116, παράγραφος 4, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας, στο μέτρο που δεν αναφέρουν τον διάδικο υπέρ του οποίου κατατέθηκαν, οπότε πρέπει να κριθούν απαράδεκτα.

51 Δυνάμει του άρθρου 37, παράγραφος 3, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 116, παράγραφος 4, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, τα αιτήματα του υπομνήματος παρεμβάσεως δεν μπορούν να έχουν άλλο αντικείμενο από την υποστήριξη των αιτημάτων του ενός των διαδίκων της κύριας δίκης. Από το υπόμνημα παρεμβάσεως του Post Office σε εκάστη των υποθέσεων προκύπτει όμως ότι ο σκοπός των παρεμβάσεων ήταν η υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, παρά την έλλειψη ρητών αιτημάτων υπό την έννοια αυτή. Η προσφεύγουσα δεν μπορούσε, επομένως, να διατηρεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς το περιεχόμενο ή τον σκοπό που επιδιώκεται με τα υπομνήματα παρεμβάσεως. Επιβάλλεται να υπομνησθεί, επιπλέον, ότι οι αιτήσεις παρεμβάσεως του Post Office περιελάμβαναν, σύμφωνα με το άρθρο 115, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αιτήματα προς υποστήριξη των οποίων ζητούσε να παρέμβει και ότι οι προπαρατεθείσες διατάξεις της 6ης Φεβρουαρίου και της 13ης Μαΐου 1996 επέτρεψαν, στο σημείο 1 του διατακτικού τους, την παρέμβαση του Post Office «προς υποστήριξη των αιτημάτων της καθής». Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί το εν λόγω τμήμα των αιτημάτων.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος με το οποίο ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να θεσπίσει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις προβλεπόμενες από το άρθρο 176 της Συνθήκης υποχρεώσεις

52 Κατά παγία νομολογία, δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να απευθύνει εντολές στα θεσμικά όργανα ή να αντικαθιστά τα όργανα αυτά στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκεί. Στο οικείο θεσμικό όργανο εναπόκειται, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, να λαμβάνει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

53 Επομένως, το εν λόγω τμήμα των αιτημάτων είναι απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

54 Πρέπει, καταρχάς, να καθοριστεί το περιεχόμενο των αποφάσεων της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995, καθόσον υφίσταται συναφώς διαφωνία των μερών (Α), στη συνέχεια να εξεταστούν οι λόγοι ακυρώσεως που αφορούν την υπόθεση Τ-133/95 (Β) και τα αιτήματα και οι λόγοι ακυρώσεως που αφορούν ειδικά την υπόθεση Τ-204/95 (Γ). Τέλος, οι λόγοι ακυρώσεως σχετικά με την κατάχρηση εξουσίας και την παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου, που προβλήθηκαν στο πλαίσιο των δύο υποθέσεων, θα εξεταστούν από κοινού (Δ).

Α — *Το περιεχόμενο των αποφάσεων της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995*

Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Με το υπόμνημα απαντήσεως στην υπόθεση Τ-133/95, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, όπως προκύπτει από τα σημεία της 1 έως 4, αφορά όχι μόνο τις παρεμποδίσεις της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ, αλλά και τις παρεμποδίσεις της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ. Επομένως, από κανένα στοιχείο της αποφάσεως αυτής δεν είναι δυνατόν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο τελευταίος αυτός τύπος παρεμποδίσεως θα αποτελούσε το αντικείμενο της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995. Επιπλέον, με το υπόμνημά της αντικρούσεως στην υπόθεση αυτή, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι το από 17 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφό της, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, αφορούσε το σύνολο του δευτέρου τμήματος της καταγγελίας.

56 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι περιόρισε, εκ των υστέρων, το περιεχόμενο της αποφάσεως της 6ης Απριλίου 1995 με τον μοναδικό σκοπό να καλύψει την έλλειψη αιτιολογίας της εν λόγω αποφάσεως. Ήδη από τις 22 Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα επέστησε έτσι την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός ότι είχε αποκρύψει την αναταχυδρόμηση ΑΒΓ με το από 17 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφό της.

57 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι είχε παραλείψει να εξετάσει με το από 17 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφό της την πτυχή της καταγγελίας σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ, πράγμα το οποίο της είχε επισημάνει η προσφεύγουσα με το από 22 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφό της. Για τον λόγο αυτόν, η από 6 Απριλίου 1995 απόφαση δεν αφορούσε την εν λόγω πτυχή της καταγγελίας, αλλά αποκλειστικά τις άλλες μορφές παρεμποδίσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

58 Από το σημείο 8 της αποφάσεως της 6ης Απριλίου 1995, το οποίο συνιστά το συμπέρασμα της εν λόγω αποφάσεως, και από τα σημεία 5 έως 7 της αποφάσεως, τα οποία συνιστούν την αιτιολογία της, προκύπτει ότι αφορά περιοριστικά τις πτυχές της καταγγελίας σχετικά με τις παρακρατήσεις της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα, της φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ μη εμπορικού χαρακτήρα, της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως και του συνήθους διασυνοριακού ταχυδρομείου, οι οποίες απαριθμούνται στο από 17 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφο της Επιτροπής. Άλλωστε, η ίδια η προσφεύγουσα είχε, με το από 22 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφό της (παρατεθέν ανωτέρω στη σκέψη 24), υπογραμμίσει το περιορισμένο περιεχόμενο του από 17 Φεβρουαρίου 1995 εγγράφου της Επιτροπής, το οποίο απεστάλη δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 και προηγήθηκε της εκδόσεως της από 6 Απριλίου 1995 αποφάσεως.

59 Κατά συνέπεια, από την ανάγνωση της από 6 Απριλίου 1995 αποφάσεως προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση δεν αφορούσε το τμήμα της καταγγελίας σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ.

60 Το γεγονός ότι η παράλειψη αυτή μπορεί να είναι συνέπεια λήθης ή, αντιθέτως, ηθελημένη από την Επιτροπή, δεν είναι ικανό να τροποποιήσει την αντικειμενική οριοθέτηση του πεδίου εφαρμογής της αποφάσεως της 6ης Απριλίου 1995.

61 Άλλωστε, από το ίδιο το κείμενο της από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεως προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση αφορά μόνο την τελική εκτίμηση της Επιτροπής επί του τμήματος της καταγγελίας σχετικά με την αναταχυδρόμηση ΑΒΓ.

62 Κατά συνέπεια, οι ενστάσεις της προσφεύγουσας ως προς το περιεχόμενο των αποφάσεων της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995 πρέπει να απορριφθούν.

Β — *Λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν στην υπόθεση Τ-133/95*

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η αιτιολογία της αποφάσεως της 6ης Απριλίου 1995 είναι εσφαλμένη ή ελλιπής όσον αφορά την απόρριψη των πτυχών της καταγγελίας της σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ, αφενός, και τη μη φυσική αναταχυδρόμηση, αφετέρου.

64 Υποστηρίζει, επιπλέον, ότι ούτε η ανακοίνωση των αιτιάσεων, ούτε το από 17 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφο, αποσταλέν δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, ούτε η από 6 Απριλίου 1995 απόφαση περιέχουν ενδείξεις από τις οποίες προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε το τμήμα της καταγγελίας της με το οποίο εξέθεσε ότι η εφαρμογή του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ είχε διασφαλιστεί με συμφωνίες που συνήφθησαν προς την κατεύθυνση αυτή από τους ΔΤΦ, οι οποίες ήσαν αντίθετες προς το άρθρο 85 της Συνθήκης.

65 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να εξετάσει την τελευταία αυτή πτυχή της καταγγελίας στο πλαίσιο αποφάσεως που θα εξέδιδε μεταγενέστερα (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, Τ-74/92, Ladbroke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-115, σκέψη 60, και της 28ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-95/94, Sytraval και Brink's France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2651, σκέψη 62). Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή θα είχε παραβεί το άρθρο 190 της Συνθήκης.

66 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 δεν αφορά ούτε τα ζητήματα σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ ούτε τις προβαλλόμενες παραβάσεις του άρθρου 85 της Συνθήκης. Επιπλέον, η απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά τη μη φυσική αναταχυδρόμηση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

67 Από την εκτίμηση του Πρωτοδικείου όσον αφορά το περιεχόμενο της από 6 Απριλίου 1995 αποφάσεως (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 58 έως 62) προκύπτει, καταρχάς, ότι η απόφαση αυτή δεν αφορούσε την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως ως προς το σημείο αυτό είναι αβάσιμος.

68 Στη συνέχεια, με την εν λόγω απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, η Επιτροπή θεώρησε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε παράσχει κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι τα μέλη της θα μπορούσαν να εμπλακούν σε δραστηριότητες μη φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ, οπότε δεν είχαν κανένα έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Επομένως, ο συλλογισμός της Επιτροπής προκύπτει, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, από την απόφαση. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας συναφώς πρέπει να απορριφθεί, καθόσον η ακρίβεια του συμπεράσματος της Επιτροπής εμπίπτει στην ουσία της υποθέσεως.

69 Τέλος, από την απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 προκύπτει ότι αυτή δεν αφορούσε τις προβαλλόμενες παραβάσεις του άρθρου 85 της Συνθήκης από τους ΔΤΦ. Πρέπει να τονισθεί, συναφώς, ότι η χωριστή αντιμετώπιση της εν λόγω πτυχής της καταγγελίας δεν επηρεάζει την εξέταση των άλλων πτυχών της. Άλλωστε, από τον φάκελο της υποθέσεως δεν προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι οι διάφορες εν λόγω πτυχές δεν μπορούσαν να διαχωρισθούν, ενώ ήταν πρόδηλο ότι η Επιτροπή επικέντρωσε την εξέτασή της, αφενός, στην εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης επί της συμφωνίας CEPT και, αφετέρου, στην εφαρμογή του άρθρου 86 επί των προβαλλομένων παρεμποδίσεων της αναταχυδρομήσεως.

70 Εν όψει των στοιχείων αυτών, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17

Επιχειρήματα των διαδίκων

71 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17, καθόσον κατέληξε ότι τα μέλη της IECC δεν είχαν έννομο συμφέρον να καταγγείλουν τις καταχρηστικές πρακτικές των ΔΤΦ σχετικά με τη μη φυσική αναταχυδρόμηση.

72 Πρώτον, για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, η Επιτροπή όρισε την έννοια της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως κατά τρόπο ασυνήθιστα στενό, περιορίζοντάς την στη μη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΑ, στην οποία δεν εμπλέκονται, εξ ορισμού, τα μέλη της IECC.

73 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη, κατά τον τρόπο αυτό, το έννομο συμφέρον των μελών της να καταγγείλουν πρακτικές των ΔΤΦ στην περίπτωση της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓΑ. Πράγματι, στον τύπο αυτό αναταχυδρομήσεως, το ταχυδρομείο που δημιουργείται από φυσικής απόψεως στη χώρα Β εισάγεται από ιδιωτικό φορέα εκμεταλλεύσεως υπηρεσιών αναταχυδρομήσεως στο ταχυδρομικό σύστημα της χώρας Γ, προκειμένου να διακινηθεί προς τη χώρα Α. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο τύπος αυτός αναταχυδρομήσεως ισοδυναμεί, στην πράξη, με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Εντούτοις, βάσει ευρείας ερμηνείας του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ, οι ΔΤΦ μπορούν να παρακρατήσουν το ταχυδρομείο αυτό χαρακτηρίζοντάς το ως μη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓΑ. Μια τέτοια παρακράτηση, δυνάμει της εν λόγω θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως, συνιστά πραγματική απειλή για τα μέλη της IECC, πράγμα το οποίο δεν έλαβε υπόψη η Επιτροπή.

74 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι στην καταγγελία της και στην ανακοίνωση των αιτιάσεων μνημονεύθηκαν τα παραδείγματα αναταχυδρομήσεως τύπου

ΑΒΓ που η Deutsche Post είχε προσπαθήσει να χαρακτηρίσει ως «μη φυσική αναταχυδρόμηση». Η Επιτροπή, με το από 13 Ιουλίου 1994 έγγραφο που απηύθυνε στην IECC, ανέφερε ότι την «απασχολούσε» η χρήση της εν λόγω θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως. Επιπλέον, στις 5 Μαΐου 1995, είχε απευθύνει έγγραφο στον δικηγόρο της εταιρίας Lanier, το ταχυδρομείο της οποίας είχε παρακρατηθεί από την Deutsche Post. Τέλος, η Deutsche Post είχε παρακρατήσει, τον Ιούνιο του 1994 βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ και της θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως, σημαντικό τμήμα του ταχυδρομείου ΑΒΓ που είχε αποστείλει η ελβετική εταιρία Matra AG.

75 Η προσφεύγουσα παρατηρεί τέλος ότι, τον Μάιο του 1994, η εκτελεστική επιτροπή της ΠΤΕ πρότεινε τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ, προκειμένου να διευκολύνει την παρακράτηση του μη φυσικού ταχυδρομείου. Η πρόταση αυτή έγινε δεκτή τον Σεπτέμβριο του 1996.

76 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, ανέφερε ότι οι ΔΤΦ είχαν δυσκολίες όσον αφορά την ερμηνεία του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ. Φρονεί, εντούτοις, ότι ο ρόλος της δεν έγκειται στη διατύπωση ερμηνειών επί των συνεπειών που μπορούσε να έχει η εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού σε πλασματικά σενάρια αλλά στη διασφάλιση της τηρήσεως των κανόνων αυτών σε συγκεκριμένες περιπτώσεις.

77 Εν προκειμένω όμως, η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει ότι η μη φυσική αναταχυδρόμηση, όπως ορίζεται με την από 6 Απριλίου 1995 απόφαση, δεν αφορά τα μέλη της και ότι η μη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓΑ ισοδυναμεί με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

78 Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17, νομιμοποιούνται να υποβάλουν καταγγελία για παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που επικαλούνται έννομο συμφέρον.

79 Επομένως, η Επιτροπή νομίμως και χωρίς να χάσει το δικαίωμά της να κινήσει, ενδεχομένως, αυτεπαγγέλτως διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως δεν έδωσε συνέχεια σε καταγγελία την οποία υπέβαλε επιχείρηση μη δικαιολογούσα έννομο συμφέρον. Κατά συνέπεια, ελάχιστη σημασία έχει ο καθορισμός του σταδίου της έρευνας της υποθέσεως κατά το οποίο η Επιτροπή διαπίστωσε ότι δεν συνέτρεχε η προϋπόθεση αυτή.

80 Εν προκειμένω, η Επιτροπή κατέληξε, με την από 6 Απριλίου 1995 απόφασή της, ότι τα μέλη της IECC δεν είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλουν τις πρακτικές σχετικά με τη μη φυσική αναταχυδρόμηση ΑΒΑ.

81 Στα έγγραφά της, η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει ότι τα μέλη της δεν μετέχουν, εξ ορισμού, στις δραστηριότητες μη φυσικής αναταχυδρομήσεως όπως αυτές ορίζονται με την από 6 Απριλίου 1995 απόφαση.

82 Το γεγονός στο οποίο η προσφεύγουσα επέμεινε σε μεγάλο βαθμό στα έγγραφά της, ότι ήταν δυνατό να αφορά τα μέλη της άλλη μορφή μη φυσικής αναταχυδρομήσεως, ήτοι η μη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓΑ, λαμβανομένου υπόψη ότι οι ΔΤΦ κάνουν χρήση της θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως, δεν μπορεί να επηρεάσει το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή όσον αφορά τη μη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΑ, το βάσιμο του οποίου αναγνωρίζει επιπλέον η προσφεύγουσα. Προσέτι, η προσφεύγουσα επιβεβαιώνει ότι η μη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓΑ ισοδυναμεί, στην πραγματικότητα, με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ, την οποία εξέτασε η Επιτροπή με την από 14 Αυγούστου 1995 απόφασή της και θα ελεγχθεί, κατά συνέπεια, από το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως αυτής.

83 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης

Επί του πρώτου και του δεύτερου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

84 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή στηρίζει την απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, καθόσον αφορά την εμπορική αναταχυδρόμηση τύπου ABA, στη σκέψη ότι οι ΔΤΦ έχουν το δικαίωμα να παρακρατούν οποιοδήποτε ταχυδρομείο το οποίο θεωρούν ότι μεταφέρεται κατά παράβαση του νομίμου μονοπωλίου τους. Κατά την προσφεύγουσα όμως η πρακτική αυτή συνιστά παραβίαση της αρχής της διακρίσεως των εμπορικών και κανονιστικών λειτουργιών (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1991, C-18/88, GB-INNO-BM, Συλλογή 1991, σ. I-5941, σκέψεις 25 και 26).

85 Δεύτερον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής, ότι οι παρακρατήσεις ταχυδρομείου τύπου ABA αποσκοπούν στην προστασία του ταχυδρομικού μονοπωλίου των ΔΤΦ, θα έπρεπε να έχει δικαιολογηθεί σε σχέση με το άρθρο 90, παράγραφος 2, της Συνθήκης. Επισημαίνει συναφώς ότι η Επιτροπή υποθέτει ότι η αναταχυδρόμηση τύπου ABA απειλεί να επιφέρει μείωση του κύκλου εργασιών των ΔΤΦ και να θέσει σε κίνδυνο την παγκόσμια υπηρεσία που πρέπει να παράσχουν.

86 Τρίτον, κατά την προσφεύγουσα, η από 6 Απριλίου 1995 απόφαση, όσον αφορά το ταχυδρομείο ABA εμπορικού χαρακτήρα, στηρίζεται στην έλλειψη αντιστοιχίας, επί του παρόντος, μεταξύ των δαπανών στις οποίες υποβάλλονται οι ΔΤΦ και των καταληκτικών τελών. Η εν λόγω όμως έλλειψη αντιστοιχίας είναι απλώς το αποτέλεσμα παράνομης συμφωνίας καθορισμού των τιμών μεταξύ ΔΤΦ.

87 Τέταρτον, κατά την προσφεύγουσα, η διατήρηση του συστήματος αυτού συνιστά δυσμενή διάκριση ασυμβίβαστη προς το άρθρο 86, στοιχείο γ', της Συνθήκης.

88 Η Επιτροπή αντιτείνει, καταρχάς, ότι έλαβε ως αφετηρία τη σκέψη ότι οι ΔΤΦ, στους οποίους έχει ανατεθεί αποστολή παγκόσμιας υπηρεσίας, προστατεύουν δικαιολογημένα το μονοπώλιό τους από τις καταστρατηγήσεις. Τούτο συμβαίνει, μεταξύ άλλων, όταν δεν υφίσταται αντιστοιχία μεταξύ των καταβληθεισών δαπανών και των ποσών που ανακτήθηκαν μέσω του υφισταμένου συστήματος των καταληκτικών τελών. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η παρακράτηση ταχυδρομείου τύπου ABA, το οποίο είναι στην πραγματικότητα καθαρώς εγχώριο ταχυδρομείο της χώρας Α, δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης. Διευκρινίζει ότι, υιοθετώντας τη θέση αυτή, δεν εφαρμόζει το άρθρο 90, παράγραφος 2, της Συνθήκης. Φρονεί ότι η παρακράτηση αυτή δεν συνιστά κατ' ανάγκη άσκηση κανονιστικής λειτουργίας.

89 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, στη συνέχεια, τη δυσκολία των ΔΤΦ να επιβάλουν την τήρηση των αποκλειστικών τους δικαιωμάτων εφόσον το ταχυδρομείο δεν έχει σταλεί εκ νέου σε αυτούς με σκοπό την εσωτερική διανομή. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η σύναψη της συμφωνίας CEPT δεν αφορούσε τον οικείο τύπο αναταχυδρομήσεως.

90 Η Επιτροπή φρονεί, τέλος, ότι δεν είναι δυνατόν εν προκειμένω να γίνει λόγος περί δυσμενούς διακρίσεως, εφόσον οι παροχές υπηρεσιών που αποτελούν το αντικείμενο διαφορετικής μεταχειρίσεως δεν είναι ισοδύναμες.

91 Η Deutsche Post φρονεί ότι δεν είναι δυνατόν να υποχρεωθεί ένας ΔΤΦ να διανέμει ταχυδρομείο με ζημία, εφόσον το ταχυδρομείο αυτό μεταφέρθηκε παράνομα στην αλλοδαπή προκειμένου να αποφευχθεί η εφαρμογή του εθνικού ταχυδρομικού τιμολογίου στο εν λόγω ταχυδρομείο.

92 Το Ηνωμένο Βασίλειο υπενθυμίζει ότι, για τη χρηματοπιστωτική ισορροπία των ΔΤΦ, οι οποίοι υποχρεούνται να παρέχουν παγκόσμια υπηρεσία, είναι ουσιώδες οι πωλήσεις γραμματοσήμων για το εσωτερικό ταχυδρομείο να γεννούν επαρκή έσοδα.

93 Η La Poste υπογραμμίζει ότι οι δαπάνες που καταβάλλονται για τη διανομή του ταχυδρομείου στον τελικό παραλήπτη αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο τμήμα των δαπανών στις οποίες υποβάλλεται συνολικά ο ΔΤΦ. Άλλωστε, φρονεί ότι η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου διασφαλίζεται μόνο στο μέτρο που το δίκαιο αυτό δεν χρησιμοποιείται καταχρηστικά, με σκοπό την καταστρατήγηση των διατάξεων του εθνικού δικαίου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1989, 130/88, Van de Bijl, Συλλογή 1989, σ. 3039, και της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-23/93, TV 10, Συλλογή 1994, σ. I-4795).

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

94 Με την από 6 Απριλίου 1995 απόφασή της, η Επιτροπή θεώρησε ότι η αναταχυδρόμηση τύπου ABA εμπορικού χαρακτήρα συνιστούσε, στην πραγματικότητα, καταστρατήγηση του νομίμου ταχυδρομικού μονοπωλίου των ΔΤΦ. Εκτίμησε, στη συνέχεια, ότι η παρεμπόδιση του εν λόγω τύπου αναταχυδρομήσεως ήταν, υπό τις παρούσες συνθήκες, νόμιμη και δεν μπορούσε, κατά συνέπεια, να χαρακτηρισθεί ως καταχρηστική εκμετάλλευση, υπό την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης. Επισήμανε έτσι ότι η αναταχυδρόμηση τύπου ABA εμπόδιζε τον ΔΤΦ της χώρας προορισμού να καλύψει τα έξοδα διανομής του ταχυδρομείου, στο μέτρο που τα καταληκτικά τέλη δεν στηρίζονται στις πραγματικές δαπάνες.

95 Λαμβανομένου υπόψη του συλλογισμού της Επιτροπής, πρέπει να ελεγχθεί αν οι περιστάσεις τις οποίες επικαλείται είναι ικανές να επιφέρουν τη μη εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης.

96 Δεν μπορεί εντούτοις να θεωρηθεί ότι η ύπαρξη του ταχυδρομικού μονοπωλίου και, κατά συνέπεια, η προβαλλόμενη καταστρατήγησή του μέσω της αναταχυδρομήσεως τύπου ABA δικαιολογούν αφεαυτών την παρεμπόδιση του εν λόγω τύπου αναταχυδρομήσεως.

97 Ούτε οι εθνικές νομοθεσίες που χορηγούν τα νόμιμα μονοπώλια στους ΔΤΦ ούτε η σύμβαση της ΠΤΕ επιβάλλουν στους εν λόγω ΔΤΦ να παρακρατούν το αναταχυδρομούμενο ταχυδρομικό υλικό. Κατά συνέπεια, οι ΔΤΦ διέθεταν περιθώρια ελιγμών που τους παρείχαν, ενδεχομένως, τη δυνατότητα να μην προβαίνουν σε παρακρατήσεις ταχυδρομείου.

98 Η ανάγκη των ΔΤΦ να υπερασπιστούν το μονοπώλιό τους δεν μπορεί, αφεαυτής, να έχει ως συνέπεια τη μη εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης στις παρακρατήσεις του εισερχόμενου ταχυδρομείου τύπου ΑΒΑ. Ο συλλογισμός αυτός θα κατέληγε, πράγματι, στον αποκλεισμό πρακτικής εμπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής για τον λόγο και μόνο της υπάρξεως δεσπόζουσας θέσεως.

99 Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, οι επίδικες παρακρατήσεις δεν μπορούν να δικαιολογηθούν αντικειμενικά από το γεγονός ότι τα καταληκτικά τέλη, τα οποία συνιστούν την αμοιβή των ΔΤΦ σε περίπτωση αναταχυδρομήσεως ΑΒΑ, δεν παρέχουν στους ΔΤΦ τη δυνατότητα να καλύψουν τις δαπάνες διανομής του ταχυδρομείου.

100 Καίτοι δεν υφίσταται αντιστοιχία μεταξύ των δαπανών στις οποίες υποβάλλεται ένας ΔΤΦ για τη διανομή του εισερχόμενου ταχυδρομείου και της αμοιβής την οποία εισπράττει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι πρόκειται για το αποτέλεσμα συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ των ίδιων των ΔΤΦ, επομένως των τριών ΔΤΦ τους οποίους αφορά η παρούσα υπόθεση, κατά την οποία τα καταληκτικά τέλη είναι σταθερά ποσά, καθοριζόμενα χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι δαπάνες στις οποίες πράγματι υποβλήθηκε ο ΔΤΦ της χώρας προορισμού.

101 Η πρακτική αυτή, η οποία αποσκοπεί στην άμβλυνση των αρνητικών συνεπειών, για την επιχείρηση που κατέχει δεσπόζουσα θέση, μιας συμβάσεως στην εκπόνηση και σύναψη της οποίας συνέβαλε και η ίδια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντικειμενική δικαιολογία ικανή να αποκλείσει μια πρακτική παρακρατήσεως του ταχυδρομείου ΑΒΑ εμπορικού τύπου από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης.

102 Άλλωστε, δεν φαίνεται ότι η παρακράτηση του εισερχόμενου ταχυδρομείου συνιστά το μοναδικό μέσο που παρέχει στον ΔΤΦ της χώρας προορισμού τη δυνατότητα να καλύψει τις δαπάνες που προκαλεί η διανομή του ταχυδρομείου αυτού, όπως προκύπτει από το γεγονός ότι η Deutsche Post προέβη, κατ' επανάληψη, σε απλή κάλυψη των δαπανών αυτών από τους αποστολείς. Δεν προκύπτει όμως από την προσβαλλομένη απόφαση ότι η Επιτροπή εξέτασε αν άλλα μέτρα μπορούσαν να θεωρηθούν λιγότερο περιοριστικά από τις παρακρατήσεις.

103 Η La Poste, το Post Office και, έστω εμμέσως, το Ηνωμένο Βασίλειο υπογράμμισαν ότι οι παρεμποδίσεις της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα δικαιολογούνταν, εν όψει του άρθρου 90, παράγραφος 2, της Συνθήκης, από την ανάγκη διασφαλίσεως της εκ μέρους των ΔΤΦ τηρήσεως των υποχρεώσεών τους για την παροχή παγκόσμιας υπηρεσίας. Εντούτοις, από την απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στη διάταξη αυτή και δεν την εφήρμοσε εν προκειμένω, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσε κατά τη συνεδρίαση.

104 Επομένως, τα επιχειρήματα που ανέπτυξαν συναφώς οι παρεμβαίνοντες εκφεύγουν του πλαισίου της παρούσας διαφοράς. Κατά συνέπεια δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που καλείται να ασκήσει βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων αυτών.

105 Πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, δηλώνοντας ότι οι παρεμποδίσεις της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα δεν συνιστούσαν καταχρηστική εκμετάλλευση, υπό την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

106 Κατά συνέπεια, η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 πρέπει να ακυρωθεί, στο μέτρο που περιλαμβάνει εκτίμηση της Επιτροπής ως προς τη νομιμότητα των παρεμποδίσεων της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα από τους ΔΤΦ.

107 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η απόφαση επί των λοιπών επιχειρημάτων που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου σκέλους του λόγου αυτού ακυρώσεως.

Επί του τρίτου και του τέταρτου σκέλους

108 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, καθόσον δεν καταδίκασε τις προσπάθειες των ΔΤΦ να περιορίσουν την ανάπτυξη, αφενός, της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ και, αφετέρου, της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως.

109 Επιβάλλεται να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 δεν αφορά την παρακράτηση ταχυδρομείου ΑΒΓ (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 58 έως 62) και, στη συνέχεια, ότι η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε ότι έχει έννομο συμφέρον να καταγγείλει πρακτικές των ΔΤΦ σχετικά με τη μη φυσική αναταχυδρόμηση όπως ορίστηκε με την απόφαση αυτή.

110 Το Πρωτοδικείο απορρίπτει, κατά συνέπεια, τα δύο αυτά σκέλη του παρόντος λόγου ακυρώσεως.

Γ — *Αιτήματα και λόγοι ακυρώσεως που αφορούν την υπόθεση Τ-204/95*

Επί των κυρίων αιτημάτων με τα οποία ζητείται να αναγνωρισθεί το ανυπόστατο του εγγράφου της 12ης Απριλίου 1995 και της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995

Επιχειρήματα των διαδίκων

111 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της πτυχής της καταγγελίας σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ είναι η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, και όχι η απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995. Κατά συνέπεια, η τελευταία αυτή απόφαση είναι η δεύτερη απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή επί πανομοιοτύπων περιστατικών, η οποία συνιστά σοβαρή σύγχυση των διαφόρων διοικητικών σταδίων.

112 Η προσφεύγουσα φρονεί, επομένως, ότι η εν λόγω απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995 και το αποσταλέν δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, στις 12 Απριλίου 1995, έγγραφο είναι περιττά. Για τον λόγο αυτό, οι δύο αυτές πράξεις πρέπει να κηρυχθούν ανυπόστατες (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, σκέψεις 48 και 49).

113 Προσθέτει ότι η αποστολή δευτέρου εγγράφου, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, και νέας αποφάσεως επί των πτυχών τις οποίες προοριζόταν να ρυθμίσει η από 6 Απριλίου 1995 απόφαση την στερεί από ορισμένα ουσιαστικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται ειδικότερα από το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα προσβάσεως σε ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, το δικαίωμα της ισότητας των όπλων και το δικαίωμα απονομής δικαιοσύνης εντός ευλόγων προθεσμιών.

114 Τέλος, η Επιτροπή δεν μπορούσε να επικαλεστεί τη μέριμνά της να προστατεύσει τα αναγόμενα στη διαδικασία δικαιώματα της προσφεύγουσας. Πράγματι, η Επιτροπή, με το από 22 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφό της, είχε παραιτηθεί από κάθε αναγόμενο στη διαδικασία δικαίωμα σχετικά με τις πτυχές που παραλείφθηκαν με το από 17 Φεβρουαρίου 1995 έγγραφο της Επιτροπής.

115 Η Επιτροπή αντιτάσσει, κατ' ουσίαν, ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν λαμβάνει υπόψη το περιεχόμενο των από 6 Απριλίου και από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεων. Φρονεί, εν πάση περιπτώσει, ότι οι πλημμέλειες τις οποίες προβάλλει η προσφεύγουσα δεν είναι ικανές να στηρίξουν αναγνώριση του ανυποστάτου της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995. Αρνείται, τέλος, ότι η Ευρωπαϊκή Σύμβαση περί των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει εν προκειμένω εφαρμογή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

116 Από την εκτίμηση του Πρωτοδικείου ως προς το περιεχόμενο των από 6 Απριλίου και από 14 Αυγούστου 1995 εγγράφων (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 58 έως 62) προκύπτει ότι η πρόταση του συλλογισμού της προσφεύγουσας είναι εσφαλμένη. Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία την οποία αναπτύσσει προς στήριξη των κυρίων αιτημάτων της, με τα οποία ζητείται να αναγνωρισθεί το ανυπόστατο της από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεως και της από 12 Απριλίου 1995 επιστολής της Επιτροπής, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, είναι αλυσιτελής.

117 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπομνησθεί ότι δεν μπορούν να θεωρηθούν ως νομικά ανυπόστατες παρά μόνον οι πράξεις των οργάνων οι οποίες πάσχουν ελάττωμα του οποίου η βαρύτητα είναι τόσο πρόδηλη, ώστε να μην μπορεί να είναι ανεκτή από την κοινοτική έννομη τάξη. Η βαρύτητα των συνεπειών που συνδέονται προς την αναγνώριση του ανυποστάτου μιας πράξεως των θεσμικών οργάνων της Κοινότητας επιτάσσει, για λόγους ασφάλειας δικαίου, να επιφυλάσσεται η αναγνώριση αυτή σε εντελώς ακραίες περιπτώσεις (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., σκέψεις 49 και 50). Εν προκειμένω όμως, τα ελαττώματα που επικαλείται η προσφεύγουσα, έστω και αν ήταν βάσιμα, δεν συνιστούν πλημμέλεια ικανή να επιφέρει την αναγνώριση του ανυποστάτου της αποφάσεως.

118 Επομένως, το εν λόγω τμήμα των αιτημάτων πρέπει να απορριφθεί.

Επί των επικουρικών αιτημάτων περί ακυρώσεως της από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεως

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης

α) Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης από τους ΔΤΦ

Επιχειρήματα των διαδίκων

119 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995 συνιστά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης, διότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόρριψη της καταγγελίας της, στο μέτρο που αυτή αφορά την εκτίμηση, σε σχέση με το άρθρο 85 της Συνθήκης, της συμφωνίας κατανομής των αγορών που εφάρμοσαν οι ΔΤΦ.

120 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η από 14 Αυγούστου 1995 απόφαση δεν αφορά την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης επί της οικείας συμφωνίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

121 Πανομοιότυπη επιχειρηματολογία προς το εν λόγω πρώτο σκέλος προβλήθηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση Τ-133/95. Το Πρωτοδικείο απορρίπτει, επομένως, για τους ίδιους λόγους με τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω, στη σκέψη 69, το εν λόγω πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως.

β) Επί του δευτέρου σκέλους, το οποίο αντλείται από την ανεπάρκεια της αιτιολογίας όσον αφορά την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ

Επιχειρήματα των διαδίκων

122 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995 δεν περιλαμβάνει επαρκή αιτιολογία όσον αφορά την έλλειψη κινδύνου υποτροπής ορισμένων παραβάσεων που διέπραξαν η Deutsche Post και η La Poste, ιδίως ενώ η Επιτροπή είχε υιοθετήσει διαφορετική άποψη με την ανακοίνωση των αιτιάσεων που είχε απευθύνει στους ΔΤΦ.

123 Επισημαίνει, δεύτερον, ότι η ύπαρξη των δεσμεύσεων που ανέλαβαν οι ΔΤΦ, τη μεταγενέστερη τήρηση των οποίων δεν εξέτασε η Επιτροπή, δεν συνιστά επαρκή αιτιολογία δικαιολογούσα τη ριζική μεταβολή στην ανάλυση της Επιτροπής, η οποία, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, είχε απορρίψει την ιδέα ότι οι δεσμεύσεις αυτές παρείχαν ικανοποιητική απάντηση στα σημεία που προβλήθηκαν με την καταγγελία.

124 Η Επιτροπή απαντά ότι η απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995 περιλαμβάνει ως μοναδική αιτιολογία το γεγονός ότι, ήδη από την ημερομηνία κατά την οποία οι οικείοι ΔΤΦ είχαν αναλάβει τις δεσμεύσεις, δεν ανεύρε ούτε έλαβε αποδείξεις ότι οι ΔΤΦ εξακολουθούσαν να παρεμποδίζουν την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

125 Δυνάμει παγίας νομολογίας, η αιτιολογία μιας ατομικής αποφάσεως πρέπει να επιτρέπει στον μεν αποδέκτη της να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, για να μπορεί να υποστηρίξει, ενδεχομένως, τα δικαιώματά του και να εξακριβώσει αν η απόφαση είναι ή όχι επαρκώς θεμελιωμένη, στον δε κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, Τ-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-185, σκέψη 29, της 12ης Ιανουαρίου 1995, Τ-102/92, Viho κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-17, σκέψεις 75 και 76, και της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Τ-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψεις 103 και 104).

126 Άλλωστε, προκύπτει επίσης από τη νομολογία ότι η ακριβής έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως εξαρτάται από τη φύση της επίμαχης πράξεως και από τις συνθήκες υπό τις οποίες ελήφθη (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1981, 819/79, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 21, σκέψη 19). Επιβάλλεται συναφώς να υπομνησθεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε αμφισβητήσει, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων και στο πλαίσιο μεταγενέστερης αλληλογραφίας, ορισμένες πρακτικές των ΔΤΦ στον τομέα της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ.

127 Από την απόφαση όμως της 14ης Αυγούστου 1995 προκύπτει ότι η Επιτροπή εκτίμησε, πρώτον, ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να εκδώσει απόφαση απαγορεύσεως σε σχέση με πραγματικά περιστατικά του παρελθόντος.

128 Δεύτερον, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι η Deutsche Post και το Post Office είχαν αναλάβει τη δέσμευση να μην παρεμποδίζουν πλέον την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Κατέληξε ότι δεν είχε ανεύρει αποδείξεις περί του ότι οι εν λόγω ΔΤΦ εξακολουθούσαν, παρά τις δεσμεύσεις τους, να παρεμποδίζουν την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή εκπλήρωσε επαρκώς την υποχρέωση που επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης υπό τις παρούσες περιστάσεις. Πράγματι, από την αιτιολογία σχετικά με την έλλειψη παρακρατήσεως του ταχυδρομείου ΑΒΓ κατά τη διάρκεια περιόδου άνω των πέντε ετών, περιλαμβάνουσα δύο έτη μετά την έκδοση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, προκύπτουν σαφώς οι λόγοι για τους οποίους η οριστική εκτίμηση της Επιτροπής διαφέρει από την προηγούμενη εκτίμησή της.

129 Άλλωστε, και ανεξάρτητα από την ακρίβεια της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών ή των συλλογισμών που ανέπτυξε η Επιτροπή, αυτή αιτιολόγησε επαρκώς την απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995, στο μέτρο που η εν λόγω απόφαση αφορά τον διφορούμενο χαρακτήρα των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Deutsche Post, εφόσον ευλόγως μπορούσε να εκτιμήσει ότι ο διφορούμενος αυτός χαρακτήρας είχε εκλείψει λόγω του ότι ο οικείος ΔΤΦ συμμορφώθηκε προς τις εντολές της επί πολλούς μήνες μετά την έκδοση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων.

130 Τρίτον, η Επιτροπή διαπίστωσε, καταρχάς, ότι μόνο ένα περιστατικό παρακρατήσεως ταχυδρομείου ΑΒΓ από τη La Poste είχε επισημανθεί, από το 1989, και, στη συνέχεια, ότι δεν υπήρχε καμία απόδειξη για άλλες παρακρατήσεις του ίδιου τύπου από τον εν λόγω ΔΤΦ. Υπενθυμίζει, τέλος, ότι δεν είναι υποχρεωμένη να εκδώσει απόφαση περί απαγορεύσεως όσον αφορά περιστατικά του παρελθόντος και καταλήγει, υπό τις συνθήκες αυτές, ότι ο μεμονωμένος χαρακτήρας της παρακρατήσεως στην οποία προέβη η La Poste δεν δικαιολογεί την έκδοση αποφάσεως. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή παρέσχε επαρκή αιτιολογία όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι οι παρακρατήσεις ταχυδρομείου στις οποίες προέβη ο εν λόγω ΔΤΦ δεν έπρεπε να αποτελέσουν το αντικείμενο αποφάσεως περί απαγορεύσεως.

131 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και από πλάνη περί το δίκαιο

α) Επί του πρώτου σκέλους, σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ

Επιχειρήματα των διαδίκων

132 Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι δεσμεύσεις που ανέλαβαν ο γερμανικός και ο βρετανικός ΔΤΦ δεν υποβλήθηκαν σε επιβαρύνσεις ή προϋποθέσεις, όπως οι υποχρεώσεις παροχής εκθέσεων, όπως συνηθίζεται στο πλαίσιο του κανονισμού 17 και του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1). Επιπλέον, μη δημοσιευμένες δεσμεύσεις δεν μπορούν να άρουν τις αρνητικές συνέπειες συμφωνίας περιοριστικής για τον ανταγωνισμό που εκπονήθηκε στο πλαίσιο της συμβάσεως της ΠΤΕ.

133 Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση ελέγχου της εφαρμογής των αναληφθεισών δεσμεύσεων που υπέχει (προπαρατεθείσα απόφαση Sytraval και Brink's France κατά Επιτροπής, σκέψεις 76 και 77).

134 Τρίτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι οι δεσμεύσεις αφορούν το σύνολο των πρακτικών που είχε προσάψει στους ΔΤΦ με την καταγγελία της. Πράγματι, προσήψε στο Post Office ότι παρακίνησε άλλους ΔΤΦ να παρεμποδίζουν την αναταχυδρόμηση προελεύσεως Μεγάλης Βρετανίας. Άλλωστε, το Post Office δεν παραιτήθηκε από την εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ όσον αφορά το ταχυδρομείο ΑΒΓ, μέσω της θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως.

135 Τέταρτον, η προσφεύγουσα εφιστά την προσοχή στο γεγονός ότι η Επιτροπή αναγνωρίζει με τα έγγραφά της ότι η Deutsche Post δεν μπορούσε, δυνάμει του γερμανικού δικαίου, να απόσχει από την εφαρμογή του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ και ότι, λογικά, δεν μπορούσε, κατά συνέπεια, να αναλάβει «εκούσιες δεσμεύσεις» ασυμβίβαστες προς τις νόμιμες υποχρεώσεις της.

136 Πέμπτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών καθόσον ανέφερε ότι εν προκειμένω «δεν υφίσταται καμία απόδειξη περί του ότι οι δύο φορείς εκμεταλλεύσεως ταχυδρομικών υπηρεσιών τους οποίους αφορά η καταγγελία της IECC του 1988 (...) δεν τήρησαν τη δέσμευση που έκαστος ανέλαβε έναντι της Επιτροπής, το 1989, να μην επικαλεστεί το άρθρο 23, παράγραφος 4, για την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ». Πράγματι, η Επιτροπή πρέπει να έλαβε γνώση ενός εγγράφου που αποδεικνύει τις απόπειρες του γερμανικού ταχυδρομικού ρυθμιστικού συμβουλίου (Regulierungsrat) να αποθαρρύνει τη χρήση υπηρεσιών αναταχυδρομήσεως τον Δεκέμβριο του 1995 και την παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ από την Deutsche Post δυνάμει της θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως, σε υποθέσεις όπως Matra AG, Citibank, GZS Bank και Gartner group και Lanier. Η Επιτροπή είχε άλλωστε αναγνωρίσει την αύξηση του αριθμού των παρακρατήσεων με τα έγγραφα της 13ης Ιουλίου 1994 και της 23ης Σεπτεμβρίου 1994.

137 Έκτον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, στο σημείο 14.4 της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995, η Επιτροπή αναφέρει ότι, «εάν οι δεσμεύσεις αυτές είχαν παραβιαστεί, η IECC θα ήταν σε θέση να παράσχει αρχή αποδείξεως υπό την έννοια αυτή». Η προσφεύγουσα φρονεί όμως ότι, βάσει της καταστάσεως στην προπαρατεθείσα υπόθεση Sytraval και Brink's France κατά Επιτροπής, ήταν σαφώς δυσκολότερο για την ίδια παρά για την Επιτροπή να συγκεντρώσει τις αποδείξεις των παραβάσεων που διέπραξαν οι ΔΤΦ. Κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή δεν αποδίδει τη δέουσα σημασία στην υποχρέωσή της να ερευνήσει τις καταγγελίες που της υποβάλλονται.

138 Έβδομον, η προσφεύγουα επισημαίνει ότι, στα σημεία 17 επ. της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995, η Επιτροπή δεν έκρινε αναγκαίο να εκδώσει απόφαση περί απαγορεύσεως κατά της La Poste. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η θέση αυτή, στηριζόμενη στον μεμονωμένο χαρακτήρα ενός περιστατικού, είναι παράνομη, στο μέτρο που η La Poste ουδόλως εκδήλωσε την πρόθεση να

παραιτηθεί από την επίκληση του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ. Εκτιμά ότι, με την έκδοση της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή ενθάρρυνε τον εν λόγω ΔΤΦ να διατηρήσει τις περιοριστικές πρακτικές του, πράγμα το οποίο αντιβαίνει προς το άρθρο 85 της Συνθήκης.

139 Η προσφεύγουσα σημειώνει, τέλος, ότι η Επιτροπή ουδέποτε επικαλέστηκε ρητώς «την έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος» στην απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995.

140 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε προσκόμισε αποδείξεις περί του ότι οι τρεις οικείοι ΔΤΦ παρακρατούσαν ακόμα ταχυδρομείο ΑΒΓ. Επισημαίνει ότι, κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995, δεν είχε λάβει καταγγελία της IECC ούτε άλλου εμπορικού φορέα αναταχυδρομήσεως σχετικά με παρεμποδίσεις της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ. Η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι, ελλείψει τέτοιων καταγγελιών, είναι υποχρεωμένη να χρησιμοποιήσει τους περιορισμένους πόρους της προκειμένου να λάβει από τους ΔΤΦ εκθέσεις σχετικές με τις δραστηριότητές τους.

141 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι οι δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι ΔΤΦ είναι διαφορετικής φύσεως από τις δεσμεύσεις που ανέλαβε το Γαλλικό Δημόσιο στην υπόθεση η οποία κατέληξε στην προπαρατεθείσα απόφαση Sytraval και Brink's France κατά Επιτροπής. Φρονεί ότι η παρούσα περίπτωση διαφέρει από την υπόθεση εκείνη, στο μέτρο που δεν αφορά καταγγέλλοντα σε υπόθεση κρατικών ενισχύσεων. Άλλωστε, είναι λιγότερο δύσκολο να συλλεγούν αποδείξεις πρακτικών των ΔΤΦ έναντι ιδιωτικών φορέων εκμεταλλεύσεως από ό,τι αποδείξεις σχετικά με χρηματοπιστωτικές ενέργειες μεταξύ ενός κράτους και μιας ιδιωτικής εταιρίας.

142 Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας υπογραμμίζει ότι η Επιτροπή μπορεί να αρνηθεί να εκδώσει απόφαση περί απαγορεύσεως ελλείψει επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος. Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω, λόγω των αναληφθεισών δεσμεύσεων και της ελλείψεως αποδείξεων περί μεταγενεστέρων παραβάσεων. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φρονεί ότι η προσφεύγουσα, ως εκπρόσωπος μεγάλου αριθμού εταιριών που εφαρμόζουν την αναταχυδρόμηση, ήταν, επιπλέον, κατά μείζονα λόγο, σε θέση να εντοπίσει την ύπαρξη παραβάσεων και να τις επισημάνει στην Επιτροπή.

143 Το Post Office ισχυρίζεται ότι τήρησε συμπεριφορά σύμφωνη με τη δέσμευση την οποία είχε αναλάβει με το έγγραφο της 21ης Απριλίου 1989.

144 Η Deutsche Post υπενθυμίζει το περιεχόμενο του εγγράφου που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 10 Οκτωβρίου 1989, το οποίο περιελάμβανε τις δεσμεύσεις σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Υποστηρίζει επίσης ότι η IECC δεν προσκόμισε αποδείξεις περί ενδεχομένων παραβάσεων των δεσμεύσεων αυτών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

145 Από την απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995, σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε οριστική εξέταση της νομιμότητας των επίμαχων πρακτικών σε σχέση με το άρθρο 86 της Συνθήκης. Πράγματι, θεώρησε, κατ' ουσίαν, ότι, επί παραβάσεων του παρελθόντος για τις οποίες δεν υφίστατο καμία απόδειξη περί του ότι διαπράχθηκαν εκ νέου, παρείλκε η άσκηση της εξουσίας της διαπιστώσεως παραβάσεως και, για τον λόγο αυτό, απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας.

146 Εάν όμως ληφθεί υπόψη, καταρχάς, ο γενικός σκοπός που ανατίθεται με το άρθρο 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης στη δράση της Κοινότητας στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού, στη συνέχεια, η αποστολή που ανατίθεται στην Επιτροπή στον τομέα αυτό με το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, τέλος, το γεγονός ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον υποβάλλοντα καταγγελία δυνάμει του άρθρου αυτού το δικαίωμα να αξιώσει την έκδοση αποφάσεως, υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, ως προς την ύπαρξη ή όχι παραβάσεως του άρθρου 85 και/ή του άρθρου 86 της Συνθήκης, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή νομίμως μπορούσε να αποφασίσει, υπό την επιφύλαξη αιτιολογήσεως της αποφάσεως αυτής, ότι δεν ήταν σκόπιμο να δώσει συνέχεια σε καταγγελία η οποία αποκάλυπτε πρακτικές οι οποίες έπαυσαν μεταγενέστερα.

147 Ειδικότερα, υπό τον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή, η Επιτροπή μπορεί να θεωρήσει ότι, εφόσον υφίστανται δεσμεύσεις των επιχειρηματιών τους οποίους αφορά η καταγγελία και ελλείψει οποιασδήποτε αποδείξεως από την προσφεύγουσα ότι οι δεσμεύσεις αυτές δεν τηρήθηκαν, ενώ προέβη σε προσεκτική εξέταση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, παρέλκει η συνέχιση της εξετάσεως της εν λόγω καταγγελίας.

148 Επιβάλλεται, επιπλέον, να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να αναφερθεί ρητώς στην έννοια του «κοινοτικού συμφέροντος». Αρκεί, προς τούτο, ότι η έννοια αυτή στηρίζει τον συλλογισμό στον οποίο βασίζεται η οικεία απόφαση.

149 Εν προκειμένω, με την από 14 Αυγούστου 1995 απόφασή της, η Επιτροπή κατέληξε ότι παρείλκε η συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας ως προς τους τρεις ΔΤΦ, κατά των οποίων στρεφόταν η καταγγελία αυτή. Πρέπει να εξεταστεί διαδοχικά η περίπτωση εκάστου των εν λόγω ΔΤΦ.

— Όσον αφορά την Deutsche Post

150 Με το από 30 Ιουνίου 1989 έγγραφό της, το οποίο απευθύνθηκε στην Επιτροπή και μνημονεύεται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, η Deutsche Post γνωστοποίησε ότι ήταν διατεθειμένη να παραιτηθεί από την εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ για την ενδοκοινοτική αναταχυδρόμηση, υπό την προϋπόθεση ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμά της να κάνει χρήση των εξουσιών που αντλούνται από το άρθρο 23, παράγραφοι 1 έως 3, της συμβάσεως αυτής. Με έγγραφο της 10ης Οκτωβρίου 1989, το οποίο επίσης μνημονεύεται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, ανέφερε ότι δεν εφάρμοζε πλέον το άρθρο 23, παράγραφος 4, στην ενδοκοινοτική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ.

151 Επιπλέον, από τις απαντήσεις που έδωσε η Deutsche Post κατά τη συνεδρίαση προκύπτει ότι δεν είναι υποχρεωμένη, δυνάμει του γερμανικού δικαίου, να παρακρατεί το αναταχυδρομηθέν ταχυδρομικό υλικό ΑΒΓ (βλ., ανωτέρω, σκέ-

ψη 97). Οι δεσμεύσεις που ανέλαβε η Deutsche Post δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να τεθούν υπό αμφισβήτηση με το αιτιολογικό ότι δεν συμβιβάζονται προς το γερμανικό δίκαιο.

152 Άλλωστε, από τις απαντήσεις που δόθηκαν στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε πληροφορήσει την Επιτροπή για την ύπαρξη αποδεδειγμένων περιπτώσεων παρακρατήσεως ταχυδρομείου ΑΒΓ πριν από την έκδοση της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995. Η μοναδική επίδικη περίπτωση συναφώς είναι η καλούμενη περίπτωση «Lanier». Η υπόθεση αυτή, η οποία ανάγεται στο 1991, εκκρεμεί, εντούτοις, ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων, στα οποία εναπόκειται να καθορίσουν αν το παρακρατηθέν ταχυδρομείο ήταν τύπου ΑΒΑ ή ΑΒΓ. Η νομιμότητα, πάντως, της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995 δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση λόγω της υπάρξεως και μόνον της εν λόγω επίδικης περιπτώσεως. Η Επιτροπή θα μπορούσε, το πολύ, να κινήσει εκ νέου, εφόσον το θεωρούσε αναγκαίο, τη διοικητική διαδικασία, βάσει των διαπιστώσεων των αρμοδίων γερμανικών δικαστηρίων.

153 Το έγγραφο που προέρχεται από το γερμανικό ταχυδρομικό ρυθμιστικό συμβούλιο (βλ., ανωτέρω, σκέψη 136) αφορά την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΑ και εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 1995. Ως προς τα από 13 Ιουλίου και από 23 Σεπτεμβρίου 1994 έγγραφα της Επιτροπής, αυτά αφορούν το φαινόμενο της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΑ, ως προς το οποίο η Επιτροπή, ορθώς, κατέληξε, με την από 6 Απριλίου 1995 απόφασή της, ότι η προσφεύγουσα δεν είχε έννομο συμφέρον, και όχι την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Κατά συνέπεια, τα έγγραφα αυτά δεν μπορούν να επηρεάσουν το κύρος της από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεως, η οποία αφορά μόνο την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ.

154 Καίτοι είναι ακριβές ότι η δέσμευση που ανέλαβε η Deutsche Post αφορά μόνο το άρθρο 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ και, κατά συνέπεια, δεν αποκλείει ότι το μη φυσικό ταχυδρομείο ΑΒΓΑ, το οποίο ισοδυναμεί, στην πραγματικότητα, με τη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ, παρακρατείται δυνάμει ευρείας ερμηνείας του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ βάσει της θεωρίας της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως, δεν προκύπτει από τον φάκελο ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε, πριν από την έκδοση της αποφάσεως, στην Επιτροπή οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο περί της θέσεως σε εφαρμογή της θεωρίας αυτής από τον εν λόγω ΔΤΦ.

155 Επειδή η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, κατά τη διοικητική διαδικασία, αποδείξεις περί του ότι η Deutsche Post είχε παρακρατήσει ταχυδρομείο ΑΒΓ παρά τις δεσμεύσεις της, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή ορθώς αποφάσισε ότι παρείλκε η συνέχιση της εξετάσεως των διατυπωθεισών αιτιάσεων.

— Όσον αφορά το Post Office

156 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι δεσμεύσεις που ανέλαβε το Post Office στις 21 Απριλίου 1989 είναι σαφείς όσον αφορά τη μη εφαρμογή, στο παρόν και στο μέλλον, του άρθρου 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ. Άλλωστε, η Επιτροπή διαπίστωσε, ορθώς, ότι δεν αποδείχθηκε — ούτε καν προβλήθηκε ο ισχυρισμός — ότι το Post Office παρακράτησε μεταγενέστερα ταχυδρομείο δυνάμει του εν λόγω άρθρου της συμβάσεως της ΠΤΕ.

157 Επειδή η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, κατά τη διοικητική διαδικασία, αποδείξεις περί του ότι το Post Office είχε παρακρατήσει ταχυδρομείο ΑΒΓ παρά τις δεσμεύσεις του, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή ορθώς αποφάσισε ότι παρείλκε η συνέχιση της εξετάσεως των διατυπωθεισών αιτιάσεων.

158 Η προσφεύγουσα προσάπτει εντούτοις στις δεσμεύσεις αυτές ότι έχουν υπερβολικά περιορισμένο περιεχόμενο, από δύο απόψεις.

159 Πρώτον, το πρόβλημα της προσκλήσεως που απευθύνθηκε σε άλλους ΔΤΦ να παρακρατούν ταχυδρομείο βρετανικής προελεύσεως αντιμετωπίζεται στο σημείο 14.4 της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995. Με την απόφαση όμως αυτή η Επιτροπή κατέληξε ότι δεν υφίστατο κίνδυνος επανεμφανίσεως των καταγγελθεισών πρακτικών, αναφερόμενη, αφενός, στις δεσμεύσεις που ανέλαβαν οι διάφοροι ΔΤΦ και, αφετέρου, στο γεγονός ότι δεν είχε λάβει αποδείξεις περί της παραβάσεως των εν λόγω δεσμεύσεων.

160 Έστω και αν αφορούν αποκλειστικά την περίπτωση της παρακρατήσεως ταχυδρομείου ΑΒΓ από το ίδιο το Post Office, οι δεσμεύσεις που ανέλαβε το Post Office, εξεταζόμενες στο πλαίσιο, αφενός, της ελλείψεως ισχυρισμών σχετικών με νέες παροτρύνσεις παρακρατήσεως του ταχυδρομείου από τον Ιανουάριο του 1987, ημερομηνία κατά την οποία το έγγραφο του Post Office απευθύνθηκε, μεταξύ άλλων, σε άλλον κοινοτικό ΔΤΦ, και αφετέρου, της δεσμεύσεως που ανέλαβε η Deutsche Post και της ελλείψεως αποδείξεων περί παρακρατήσεων ταχυδρομείου από άλλους ΔΤΦ, παρείχαν επαρκή βάση ώστε να καταλήξει η Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι δεν υφίστατο πλέον κίνδυνος να επαναλάβει το Post Office την εν λόγω πρακτική παροτρύνσεως και ότι, επομένως, παρείλκε συναφώς η εξέταση της καταγγελίας.

161 Όσον αφορά, δεύτερον, την εκτίμηση του κατά πόσον το Post Office έχει τη δυνατότητα να επικαλεστεί τη θεωρία της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως στο πλαίσιο ευρείας ερμηνείας του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ούτε απέδειξε ούτε καν ισχυρίστηκε ότι το Post Office είχε χρησιμοποιήσει τη θεωρία αυτή πριν ή μετά την ανάληψη των οικείων δεσμεύσεων.

— Όσον αφορά τη La Poste

162 Επισημαίνεται ότι δεν αμφισβητείται η διαπίστωση ότι η παρακράτηση ταχυδρομείου στην οποία προέβη η La Poste τον Οκτώβριο του 1989 παρουσιάζει μεμονωμένο χαρακτήρα.

163 Υπό τις συνθήκες αυτές και, ελλείψει του παραμικρού αποδεικτικού στοιχείου ή ισχυρισμού περί παρακρατήσεως ταχυδρομείου κατά τη διάρκεια μακράς περιόδου έξι ετών, ορθώς η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν υφίστατο κίνδυνος υποτροπής εκ μέρους του εν λόγω ΔΤΦ και ότι παρείλκε, κατά συνέπεια, η συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως αυτής και η έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως έναντι της La Poste.

164 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών προκύπτει ότι ορθώς η Επιτροπή κατέληξε ότι παρείλκε, για έκαστο των ΔΤΦ, η συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας ως προς την πτυχή αυτή. Επιβάλλεται να υπομνησθεί συναφώς ότι η Επιτροπή δεν έλαβε, με την απόφασή της, οριστικά θέση ως προς την εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης στις πρακτικές των ΔΤΦ σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ. Επομένως, η απόφαση δεν επηρεάζει το δικαίωμα της προσφεύγουσας να χρησιμοποιήσει κάθε ένδικο βοήθημα που κρίνει κατάλληλο στην περίπτωση κατά την οποία θα συγκεντρώσει αποδείξεις περί της επανεμφανίσεως πρακτικών τις οποίες θεωρεί παράνομες.

165 Κατά συνέπεια, το εν λόγω πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

β) Επί του δευτέρου σκέλους, σχετικά με την εκτίμηση της υπάρξεως του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ σε σχέση με το δίκαιο του ανταγωνισμού

Επιχειρήματα των διαδίκων

166 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, με την από 14 Αυγούστου 1995 απόφασή της, η Επιτροπή κατέληξε ότι η απλή ύπαρξη του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ δεν είναι κατ' ανάγκη αντίθετη προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού και ότι μόνη η χρήση των δυνατοτήτων δράσεως που παρέχει η διάταξη αυτή θα μπορούσε, υπό ορισμένες περιστάσεις — ήτοι μεταξύ κρατών μελών —, να αποτελέσει παράβαση των κανόνων αυτών.

167 Εντούτοις, κατά την προσφεύγουσα, περιττεύει, προς τον σκοπό της εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η λήψη υπόψη των συγκεκριμένων αποτελεσμάτων μιας συμφωνίας εφόσον φαίνεται ότι έχει ως σκοπό τον περιορισμό, την παρεμπόδιση ή τη νόθευση του ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1966, 56/64 και 58/64, Consten και Grundig κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 363). Όμως, τον Μάιο του 1994, η εκτε-

λεστική επιτροπή της ΠΤΕ πρότεινε τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 1, της συμβάσεως της ΠΤΕ. Στο μέτρο που το άρθρο 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ συνιστά συμφωνία κατανομής αγορών μεταξύ ΔΤΦ, αρκεί, επομένως, ότι αυτοί συμφώνησαν να υποστηρίξουν την εκ νέου θέσπιση της διατάξεως αυτής και τη χρήση της στο πλαίσιο της συμφωνίας REIMS, για να στοιχειοθετηθεί παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης.

168 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι οι ΔΤΦ μπορούν να θέτουν σε εφαρμογή συμφωνίες, όπως η αναθεωρηθείσα σύμβαση της ΠΤΕ, υπό την προϋπόθεση ότι δεν τις εφαρμόζουν κατά τρόπο αντίθετο προς τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης. Έτσι, η εφαρμογή του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ είναι αποδεκτή, εφόσον ούτε η χώρα προελεύσεως του ταχυδρομείου ούτε η χώρα της οποίας οι διοικητικές υπηρεσίες πραγματοποιούν την αναταχυδρόμηση αποτελούν κράτη μέλη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

169 Επισημαίνεται καταρχάς ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο προς στήριξη του ισχυρισμού της ότι το γεγονός ότι η υποστήριξη που παρέχει κάθε ΔΤΦ για τη διατήρηση σε ισχύ του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ και την εφαρμογή του στο πλαίσιο της συμφωνίας REIMS είναι το αποτέλεσμα συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων, αποφάσεως ενώσεως επιχειρήσεων ή εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ επιχειρήσεων, υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

170 Επιπλέον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αυτό συμβαίνει, η προσφεύγουσα δεν εξηγεί κατά τι το γεγονός ότι οι ΔΤΦ υποστηρίζουν κατόπιν συνεννοήσεως, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, τη διατήρηση σε ισχύ του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η ίδια η ύπαρξη της διατάξεως αυτής δεν αντιβαίνει κατ' ανάγκη στους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού.

171 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ, η οποία είναι τυπικώς μια σύμβαση συναφθείσα μεταξύ κρατών και έχει παγκόσμιο χαρακτήρα, δεν επιβάλλει την υποχρέωση παρακρατήσεως του ταχυδρομείου το οποίο αποτελεί το αντικείμενο της αναταχυδρομήσεως. Η απλή ύπαρξη της διατάξεως αυτής, δεν συνιστά, όσον αφορά τους ΔΤΦ, παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού την οποία η Επιτροπή θα μπορούσε να διαπιστώσει στο πλαίσιο της έρευνας καταγγελίας στρεφομένης κατά των ΔΤΦ. Επομένως, ορθώς η Επιτροπή κατέληξε ότι μόνον η επίκληση, εκ μέρους των ΔΤΦ, της διατάξεως αυτής θα ήταν δυνατόν, υπό την επιφύλαξη ότι επηρεάζει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού.

172 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

γ) Επί του τρίτου σκέλους, σχετικά με την παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης λόγω ελλείψεως αποφάσεως περί απαγορεύσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

173 Η προσφεύγουσα επισημαίνει, πρώτον, ότι οι παρακρατήσεις ταχυδρομείου ΑΒΓ συνιστούν καταχρηστικές εκμεταλλεύσεις δεσπόζουσας θέσεως υπό την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης, οι οποίες δεν μπορούν να δικαιολογηθούν δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, της Συνθήκης. Επιπλέον, οι παρακρατήσεις αυτές πραγματοποιούνταν κατ' εφαρμογή συμφωνίας κατανομής αγορών, η οποία αποκρυσταλλώθηκε στο άρθρο 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ. Εφόσον η συμφωνία αυτή τέθηκε σε εφαρμογή από τους ΔΤΦ, έκαστος των οποίων κατέχει δεσπόζουσα θέση επί της αντίστοιχης αγοράς του, οι ΔΤΦ διαπράττουν επίσης καταχρηστική εκμετάλλευση συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως. Η προσφεύγουσα συνάγει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή παρέβη τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης καθόσον απέρριψε την καταγγελία χωρίς να εκδώσει απόφαση περί απαγορεύσεως όσον αφορά τις παρεμποδίσεις της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ.

174 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι οι ΔΤΦ προβαίνουν οι ίδιοι σε περίπλοκες νομικές εκτιμήσεις σχετικά με την εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού, στο μέτρο που η εκτίμηση της νομιμότητας της παρακρατήσεως του ταχυδρομείου ΑΒΓ περιλαμβάνει εκτίμηση του ζητήματος σε ποιο βαθμό είναι αναγκαίο το ταχυδρομικό μονοπώλιο προκειμένου να εκπληρώσουν τις αποστολές γενικού συμφέροντος που τους έχουν ανατεθεί. Φρονεί, επομένως, ότι οι παρακρατήσεις αυτές συνιστούν παραβίαση της αρχής της διακρίσεως των εμπορικών και ρυθμιστικών λειτουργιών, κατά παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.

175 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το εν λόγω σκέλος του λόγου ακυρώσεως δεν είναι λυσιτελές. Πράγματι, η απόφαση δεν θέτει το αξίωμα ότι η παρεμπόδιση της αναταχυδρομήσεως τύπου ΑΒΓ συνάδει προς το δίκαιο του ανταγωνισμού.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

176 Η Επιτροπή, με την από 14 Αυγούστου 1995 απόφασή της, ουδόλως επιδοκιμάζει τις παρακρατήσεις του ταχυδρομείου ΑΒΓ που πραγματοποιήθηκαν δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 4, της συμβάσεως της ΠΤΕ. Πράγματι, στηρίζεται, κατ' ουσίαν, στο γεγονός ότι παρέλκει η δίωξη των πρακτικών του παρελθόντος, ως προς τις οποίες οι ΔΤΦ ανέλαβαν δεσμεύσεις, για τη μη τήρηση των οποίων δεν υφίσταται καμία απόδειξη. Επιβάλλεται να υπομνησθεί συναφώς ότι το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε το βάσιμο της εκτιμήσεως αυτής.

177 Ελλείψει οποιασδήποτε επιδοκιμασίας, εκ μέρους της Επιτροπής, των προμνημονευθεισών παρακρατήσεων, το εν λόγω σκέλος του λόγου ακυρώσεως είναι αλυσιτελές.

178 Εν όψει του συνόλου των στοιχείων αυτών, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δ — Λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν από κοινού στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95

Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

179 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε τις εξουσίες της προκειμένου να ευνοήσει τα τομεακά συμφέροντα των ΔΤΦ, παραβαίνοντας έτσι το καθήκον της προστασίας του ανταγωνισμού.

180 Πράγματι, θεωρεί ότι, μετά από επτά έτη διοικητικής διαδικασίας, η Επιτροπή σκοπίμως δημιούργησε διαδικαστική ασάφεια εκδίδοντας το έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 1995, την απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 και το έγγραφο της 12ης Απριλίου 1995, στο μέτρο που τα έγγραφα αυτά αποκλίνουν από την ομαλότητα που τηρήθηκε μέχρι τότε κατά τη διαδικασία αυτή. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η εν λόγω διάσπαση των αποφάσεων και η ενδεχόμενη έκδοση μιας τελευταίας αποφάσεως σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης στη χρήση του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ από τους ΔΤΦ αποσκοπεί στην επιβράδυνση της διοικητικής διαδικασίας για πολιτικούς λόγους.

181 Η προσφεύγουσα θεωρεί ακόμη ότι η στάση της Επιτροπής είναι αντίθετη προς την πάγια πρακτική της, καθόσον δεν καταδίκασε καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως και δέχθηκε να τερματίσει τις διώξεις της εν όψει απλών δεσμεύσεων του γερμανικού και του βρετανικού ΔΤΦ, χωρίς να απαιτήσεις αποδείξεις περί του ότι οι δεσμεύσεις αυτές όντως τηρήθηκαν. Ως προς τη La Poste, ουδέποτε υιοθέτησε την άποψη της Επιτροπής όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ. Η εν λόγω χαλαρή στάση της Επιτροπής δεν μπορεί να εξηγηθεί, κατά την προσφεύγουσα, παρά από την ύπαρξη σοβαρής πολιτικής πιέσεως.

182 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι τα μέλη της Επιτροπής Brittan και Van Miert, με τις διαλέξεις τους της 19ης Μαΐου 1992 και της 7ης Απριλίου 1993, αντιστοίχως, αναγνώρισαν ότι ο φάκελος «αναταχυδρόμηση» αντιμετωπίστηκε κατά πολιτικό τρόπο. Το γεγονός αυτό προκύπτει επίσης από την προτεραιότητα την οποία απέδωσε η Επιτροπή στην έκδοση του πράσινου βιβλίου επί των ταχυδρομικών υπηρεσιών σε σχέση με την έκδοση αποφάσεων περί απαγορεύσεως στο πλαίσιο του φακέλου «αναταχυδρόμηση».

183 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι με το από 28 Μαρτίου 1995 έγγραφό του, ο Van Miert επισημαίνει στον ομοσπονδιακό Υπουργό ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών τα εξής: «Εν κατακλείδι, επιθυμώ να διευκρινίσω ότι η καταγγελία της IECC (...) πρέπει στο εξής να θεωρηθεί ως αβάσιμη.» Πράγματι, η Επιτροπή δεν ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την έκδοση τελικής αποφάσεως σχετικά με την καταγγελία της παρά αφού ενημέρωσε συναφώς τον προαναφερθέντα υπουργό. Η προσφεύγουσα φρονεί, επομένως, ότι η Επιτροπή άσκησε τις εξουσίες της καταχρηστικά, υποβάλλοντας κατά τον τρόπο αυτό πρόωρα εμπιστευτικά στοιχεία σε τρίτα πρόσωπα. Το έγγραφο αυτό καταδεικνύει, επιπλέον, τη βούληση της Επιτροπής να μην επέμβει όσον αφορά τις πολυάριθμες παρακρατήσεις ταχυδρομείου προκειμένου να μη δυσαρεστήσει τις γερμανικές αρχές.

184 Κατά την προσφεύγουσα, η στρατηγική της Επιτροπής που συνίσταται στην επιβράδυνση της σχετικής με την αναταχυδρόμηση διαδικασίας ισοδυναμεί με τη στάση που υιοθέτησε το θεσμικό αυτό όργανο στην αντιμετώπιση άλλων καταγγελιών που κατατέθηκαν κατά των ΔΤΦ.

185 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει, με το υπόμνημά της απαντήσεως στην υπόθεση Τ-204/95, ότι υπέβαλε, κατ' επανάληψη, αίτηση προσβάσεως στον φάκελο, την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε, είτε εγγράφως, είτε προφορικώς. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, παραβίασε την αρχή της ισότητας των όπλων και προσέβαλε το δικαίωμά της ακροάσεως, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει την κατάχρηση εξουσίας την οποία διέπραξε.

186 Η Επιτροπή αρνείται ότι οι αποφάσεις της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995 εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας.

187 Η Επιτροπή φρονεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την πρόσβαση στον φάκελο συνιστούν νέους ισχυρισμούς, οι οποίοι δεν στηρίζονται σε πραγματικά ή νομικά στοιχεία τα οποία αποκαλύφθηκαν κατά τη διαδικασία. Είναι, κατά συνέπεια, απαράδεκτοι, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

188 Κατά παγία νομολογία, μια απόφαση έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον εφόσον προκύπτει βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων ότι εκδόθηκε για την επίτευξη σκοπών διαφορετικών από εκείνους τους οποίους επικαλείται (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1996, C-84/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-5755, σκέψη 69· προπαρατεθείσα απόφαση Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 87 επ.).

189 Εν προκειμένω, η διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση των δύο αυτών αποφάσεων δικαιολογείται σε σημαντικό βαθμό από τον περίπλοκο χαρακτήρα των οικονομικών πτυχών των ανακυψάντων ζητημάτων, τον αριθμό των εμπλεκομένων ΔΤΦ, την παράλληλη έκδοση του πράσινου βιβλίου των υπηρεσιών ταχυδρομείου και το γεγονός ότι η θέση σε εφαρμογή ενός συστήματος αντικαταστάσεως όπως η συμφωνία REIMS — η οποία επηρέασε επίσης την Επιτροπή κατά την εκτίμηση των παρακρατήσεων ταχυδρομείου ΑΒΑ και ΑΒΓ — απαιτεί σημαντικό χρόνο.

190 Ο Brittan διευκρίνισε άλλωστε, με την εισήγησή του της 19ης Μαΐου 1992, στην οποία παραπέμπει η ίδια η προσφεύγουσα, ότι η Επιτροπή ακολουθούσε, στον τομέα των υπηρεσιών ταχυδρομείου, διττή προσέγγιση, προκειμένου να διασφαλίσει παράλληλα την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού και τη θέσπιση νομοθεσίας αποσκοπούσας στη φιλελευθεροποίηση του τομέα αυτού. Η δήλωση του Van Miert της 7ης Απριλίου 1993, την οποία παραθέτει η προσφεύγουσα, πρέπει επίσης να ερμηνευθεί υπό το φως της διττής αυτής προσεγγίσεως. Όμως, σ' έναν φάκελο όπως της υπό κρίση υποθέσεως, ο οποίος εντάσσεται γενικά στις σκέψεις της Επιτροπής ως προς το μέλλον του τομέα των υπηρεσιών ταχυδρομείου εντός της Κοινότητας, η διττή αυτή προσέγγιση ήταν

δικαιολογημένη. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι η διττή αυτή προσέγγιση υποδηλώνει την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας στην οποία στηρίζονται, κατά την προσφεύγουσα, οι αποφάσεις της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995.

191 Όσον αφορά τον προβαλλόμενο διφορούμενο χαρακτήρα του περιεχομένου της από 6 Απριλίου 1995 αποφάσεως και της φερόμενης βουλήσεως της Επιτροπής να επιβραδύνει την έκδοση τελικής αποφάσεως αφού έκλεισε το σύνολο του φακέλου «αναταχυδρόμηση» για πολιτικούς λόγους διασπώντας τον φάκελο, αρκεί να υπομνησθεί ότι από το ίδιο το γράμμα του εγγράφου της 17ης Φεβρουαρίου 1995 και της αποφάσεως της 6ης Απριλίου 1995 προκύπτει ότι η τελευταία αυτή απόφαση δεν αφορούσε το σύνολο της καταγγελίας. Επιπλέον, εφόσον η Επιτροπή είχε την πρόθεση να απορρίψει τις λοιπές πτυχές της καταγγελίας με την έκδοση ρητής αποφάσεως, ήταν υποχρεωμένη, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, να απευθύνει στον καταγγέλλοντα νέο έγγραφο εκθέτοντάς του, μεταξύ άλλων, τους λόγους οι οποίοι δικαιολογούσαν το γεγονός ότι δεν έδωσε ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία του. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η διάσπαση των απαντήσεων που δόθηκαν στις διάφορες πτυχές της καταγγελίας επηρέασε την αντιμετώπιση της καταγγελίας από την Επιτροπή, ούτε ότι η Επιτροπή επεδίωκε σκοπό επιβραδύνσεως της αντιμετωπίσεως της καταγγελίας.

192 Το γεγονός ότι η Επιτροπή ενημέρωσε τον Γερμανό Υπουργό ταχυδρομείων για την έκβαση της καταγγελίας μερικές ημέρες πριν από την ενημέρωση της ίδιας της καταγγέλλουσας δεν καταδεικνύει ότι η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 εκδόθηκε για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους τους οποίους επικαλείται.

193 Εξάλλου, η αναφορά που κάνει η προσφεύγουσα στη μεταχείριση που επεφύλαξε η Επιτροπή σε άλλες καταγγελίες ή ένδικες διαδικασίες, σχετικές όμως με τις δραστηριότητες ταχυδρομείου που διακρίνονται σαφώς από τον φάκελο «αναταχυδρόμηση», δεν ασκεί επιρροή για τον καθορισμό του κατά πόσον, εν προκειμένω, οι οικείες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας.

194 Τα επιχειρήματα σχετικά με την πρόσβαση στον φάκελο δεν συνιστούν ειδικό λογο ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα αλλά αποτελούν, κατ' αυτήν, πρόσθετη ένδειξη της καταχρήσεως εξουσίας την οποία προβάλλει με το δικόγραφο της προσφυγής της. Επομένως, το απαράδεκτο που προβάλλει η Επιτροπή, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, δεν είναι βάσιμο.

195 Εντούτοις, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα δεν είχε νομίμως πρόσβαση στον φάκελο, το γεγονός αυτό δεν αρκεί, για να συναχθεί ότι η απόφαση της 14ης Αυγούστου 1995, η ακύρωση της οποίας ζητείται στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-204/95, εκδόθηκε για την επίτευξη σκοπών διαφορετικών από αυτούς τους οποίους επικαλείται.

196 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθούν οι λόγοι ακυρώσεως που στηρίζονται σε κατάχρηση εξουσίας.

Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου

Επιχειρήματα των διαδίκων

197 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, σε ένα πρώτο σκέλος, ότι η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές της ασφάλειας δικαίου, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοικήσεως, καθόσον απέστειλε στις 12 Απριλίου 1995 έγγραφο δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, ενώ είχε ήδη εκδοθεί οριστική απόφαση επί του συνόλου της καταγγελίας. Η έκδοση του εγγράφου αυτού την έθεσε, πράγματι, σε κατάσταση αβεβαιότητος ως προς τις συνέπειες της αποφάσεως της 6ης Απριλίου 1995. Επιπλέον, οι αρχές αυτές δεν ελήφθηκαν υπόψη και στο μέτρο που η εν λόγω απόφαση δεν παρέχει διευκρινίσεις ως προς το κατά πόσον είναι αποδεκτή η θεωρία της μη φυσικής αναταχυδρομήσεως.

198 Σε ένα δεύτερο σκέλος, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, με την αποστολή προειδοποιητικών εγγράφων, με τη δημοσίευση ανακοινωθέντων Τύπου και των διαλέξεων του μέλους της Επιτροπής Brittan και με την έκδοση ανακοινώ-

σεως των αιτιάσεων σε μία παρεμφερή υπόθεση προς προηγούμενες υποθέσεις στο πλαίσιο των οποίων είχε εκδώσει αποφάσεις περί απαγορεύσεως, η Επιτροπή άφησε να νοηθεί ότι θα εφήρμοζε εν προκειμένω τους κανόνες περί ανταγωνισμού. Η στάση αυτή δημιούργησε στην προσφεύγουσα βάσιμες προσδοκίες ότι θα εκδοθεί τελική απόφαση περί απαγορεύσεως.

199 Σε ένα τρίτο σκέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν ελήφθη υπόψη, στο μέτρο που η Επιτροπή δεν στηρίζεται γενικά σε δεσμεύσεις τόσο στενές και ελλιπείς προκειμένου να μην επιβάλει κυρώσεις σε επιχειρήσεις οι οποίες παραβίασαν το δίκαιο του ανταγωνισμού.

200 Σε ένα τελευταίο σκέλος, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως, λόγω της χρονικής διάρκειας των 81 μηνών που απαιτήθηκε για την έκδοση της τελικής αποφάσεως περί απορρίψεως (προπαρατεθείσα απόφαση Sytraval και Brink's France κατά Επιτροπής, σκέψη 56).

201 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η αποστολή του εγγράφου της 12ης Απριλίου 1995 είχε ως αντικείμενο την προστασία του δικαιώματος ακροάσεως της προσφεύγουσας. Υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, ο καταγγέλλων δεν έχει το δικαίωμα να αξιώσει την έκδοση αποφάσεως ως προς την ύπαρξη παραβάσεως και ότι δεν μπορεί επομένως να διατηρεί οποιαδήποτε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι θα εκδοθεί μία τέτοια απόφαση. Αρνείται, τέλος, ότι ο χρόνος τον οποίο χρειάστηκε για να εξετάσει την καταγγελία παρέχει στην προσφεύγουσα το δικαίωμα να αμφισβητήσει τον τρόπο με τον οποίο άσκησε τις αρμοδιότητές της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

202 Το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως στηρίζεται στο αξίωμα ότι η απόφαση της 6ης Απριλίου 1995 απέρριπτε το σύνολο της καταγγελίας. Από την εκτίμηση του Πρωτοδικείου όμως όσον αφορά το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής (βλ. ανωτέρω σκέψεις 58 έως 62) προκύπτει ότι αυτό δεν ισχύει. Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

203 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον υποβάλλοντα καταγγελία δυνάμει του άρθρου αυτού το δικαίωμα να αξιώσει την έκδοση αποφάσεως της Επιτροπής υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ως προς την ύπαρξη ή όχι παραβάσεως του άρθρου 85 ή του άρθρου 86 της ίδιας Συνθήκης (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Tremblay κατά Επιτροπής, σκέψη 59). Επομένως, ανεξαρτήτως του σταδίου εξελίξεως της υποθέσεως και του σταδίου έρευνας της καταγγελίας στο οποίο έφθασε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να τρέφει βάσιμες ελπίδες ότι θα εκδοθεί απόφαση περί απαγορεύσεως των καταγγελθεισών πρακτικών.

204 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή, σε μία περίπτωση παρεμφερή προς την υπό κρίση, επέβαλε εντούτοις κυρώσεις στις οικείες επιχειρήσεις. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

205 Τέλος, όσον αφορά την υπερβολικά μακρά διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, γίνεται παραπομπή στις σκέψεις 189 επ. της παρούσας αποφάσεως, όπου διευκρινίστηκαν οι λόγοι οι οποίοι δικαιολογούν τον σχετικά μακρό χρόνο που χρειάστηκε η Επιτροπή για να καταλήξει στην έκδοση των τελικών αποφάσεων περί απορρίψεως.

206 Για το σύνολο των λόγων αυτών, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος προσκομίσεως εγγράφων

207 Με το υπόμνημα απαντήσεως στην υπόθεση Τ-204/95 και τις παρατηρήσεις της επί των υπομνημάτων παρεμβάσεως στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διατάξει την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων.

208 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο ζήτησε την προσκόμιση ορισμένων από τα έγγραφα αυτά. Επειδή η προσκόμιση των λοιπών εγγράφων δεν είναι αναγκαία για την εκδίκαση της υποθέσεως Τ-204/95, παρέλκει η ικανοποίηση του αιτήματος της προσφεύγουσας όσον αφορά τα έγγραφα αυτά.

Επί των δικαστικών εξόδων

209 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε στην υπόθεση Τ-204/95, θα φέρει τα έξοδα της Επιτροπής στην υπόθεση αυτή. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε εν μέρει στην υπόθεση Τ-133/95, θα φέρει τα έξοδα της προσφεύγουσας στην υπόθεση αυτή.

210 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Δυνάμει του δευτέρου εδάφιου της ιδίας αυτής διατάξεως, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμα και όταν είναι άλλος από τους αναφερόμενους στο προηγούμενο εδάφιο, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Στο μέτρο που οι διάφοροι παρεμβαίνοντες ΔΤΦ ηττήθηκαν στην υπόθεση Τ-133/95, αλλά νίκησαν στην υπόθεση Τ-204/95, κάθε παρεμβαίνων φέρει τα δικά του έξοδα στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Συνεκδικάζει τις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.**

2) Ακυρώνει την απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, καθόσον αυτή αφορά τη φυσική αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΑ εμπορικού χαρακτήρα.

3) Απορρίπτει τις προσφυγές κατά τα λοιπά.

4) Η Επιτροπή φέρει τα έξοδα της προσφεύγουσας στην υπόθεση Τ-133/95.

5) Η προσφεύγουσα φέρει τα έξοδα της Επιτροπής στην υπόθεση Τ-204/95.

6) Οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα έξοδά τους στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95.

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Σεπτεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 3652

Η International Express Carriers Conference (IECC) και η αναταχυδρόμηση ..... II - 3652

Τα καταληκτικά τέλη και η σύμβαση της Παγκόσμιας Ταχυδρομικής Ενώσεως ..... II - 3653

Η καταγγελία της IECC και η συμφωνία CEPT του 1987 ..... II - 3655

Η αντιμετώπιση της καταγγελίας από την Επιτροπή ..... II - 3656

Διαδικασία ..... II - 3663

Αιτήματα των διαδίκων ..... II - 3665

Υπόθεση T-133/95 ..... II - 3665

Υπόθεση T-204/95 ..... II - 3667

Επί του παραδεκτού των υπομνημάτων παρεμβάσεως του Post Office ..... II - 3669

Επί του παραδεκτού του αιτήματος με το οποίο ζητείται από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να θεσπίσει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις προβλεπόμενες από το άρθρο 176 της Συνθήκης υποχρεώσεις ..... II - 3669

Επί της ουσίας ..... II - 3670

A — Το περιεχόμενο των αποφάσεων της 6ης Απριλίου και της 14ης Αυγούστου 1995 ..... II - 3670

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3670

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3671

B — Λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-133/95 ..... II - 3672

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ..... II - 3672

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3672

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3673

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17 ..... II - 3674

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3674

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3675

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ..... II - 3677

Επί του πρώτου και του δεύτερου σκέλους ..... II - 3677

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3677

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3679

Επί του τρίτου και του τέταρτου σκέλους ..... II - 3681

Γ — Αιτήματα και λόγοι ακυρώσεως που αφορούν την υπόθεση Τ-204/95 ..... II - 3682

Επί των κυρίων αιτημάτων με τα οποία ζητείται να αναγνωρισθεί το ανυπόστατο του εγγράφου της 12ης Απριλίου 1995 και της αποφάσεως της 14ης Αυγούστου 1995 ..... II - 3682

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3682

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3683

Επί των επικουρικών αιτημάτων περί ακυρώσεως της από 14 Αυγούστου 1995 αποφάσεως ..... II - 3684

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ..... II - 3684

α) Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης από τους ΔΤΦ ..... II - 3684

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3684

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3685

β) Επί του δευτέρου σκέλους, το οποίο αντλείται από την ανεπάρκεια της αιτιολογίας όσον αφορά την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ ..... II - 3685

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3685

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3686

2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και από πλάνη περί το δίκαιο ..... II - 3688

α) Επί του πρώτου σκέλους, σχετικά με την αναταχυδρόμηση τύπου ΑΒΓ ..... II - 3688

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3688

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3691

— Όσον αφορά την Deutsche Post ..... II - 3692

— Όσον αφορά το Post Office ..... II - 3694

— Όσον αφορά τη La Poste ..... II - 3695

β) Επί του δευτέρου σκέλους, σχετικά με την εκτίμηση της υπάρξεως του άρθρου 23 της συμβάσεως της ΠΤΕ σε σχέση με το δίκαιο του ανταγωνισμού ..... II - 3696

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3696

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3697

γ) Επί του τρίτου σκέλους, σχετικά με την παράβαση των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης λόγω ελλείψεως αποφάσεως περί απαγορεύσεως ..... II - 3698

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3698

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3699

Δ — Λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν από κοινού στις υποθέσεις Τ-133/95 και Τ-204/95 ..... II - 3700

Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από κατάχρηση εξουσίας ..... II - 3700

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3700

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3702

Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου ..... II - 3704

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 3704

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 3705

Επί του αιτήματος προσκομίσεως εγγράφων ..... II - 3706

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 3707